

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 396 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 1,25 € (300 SIT)
1. jun 2007.

KOCKAR I LEHOTICA

★ DOK HOLIDEJ ★

396

Frenk Larami

KOCKAR I LEPOTICA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 396

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

THE GAMBLER AND THE BEAUTY

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. V 2007.

Tržište: 1. VI 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE GAMBLER AND THE BEAUTY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Žuto obojeni vagoni kompozicije iz Sent Luisa klizili su kroz peskovite predele visoravni uranjajući povremeno u nizove niskih brežuljaka poput gusenice koja, tražeći skrovište, neumorno nastavlja svoj put. Oblaci gustog crnog dima promicali su pored pomalo zamašćenih stakala kroz koje je bleštalo sjajno, vrelo sunce i obasjavalo unutrašnjost polupraznih vagona.

U jednom kupeu prve klase sedela je Rut Kolins i s vremena na vreme krišom bacala poglede na svog saputnika, jedinog sem nje u celom vagonu. Pritisnuta ličnim problemima, ona je dosta dugo zamišljeno ćutala. No, posle izvesnog vremena poželela je da sa nekim ljudskim bićem progovori po koju reč i, eventualno, dobije odgovor na pitanja koja su joj se neizbežno nametala. Pramen crne kovrdžave kose skrivao joj je deo lica, ali njene prelepe zelene oči jasno su otkrivale unutrašnji nemir i želju da zapodene razgovor.

Ali, Dok Holidej nije bio raspoložen za tako nešto. Sedeo je zavaljen u uglu, šešira duboko natučenog preko lica. Po njegovom ravnomernom disanju nije se moglo zaključiti da li spava ili pak samo drema.

U svakom slučaju, put je bivao sve monotoniji, zaključila Rut. A nadala se da će biti mnogo interesantniji i uzbudljiviji, pogotovo posle svih događaja na

brodu „Slatka Suzi” i istaknute Holidejeve uloge u hvatanju bandita i odbrani samog broda. Kao lepa žena bila je naviknuta na udvaranja i opsedanja muškaraca, pa je, u trenutku kada ga je ugledala u kupeu, Rut pomislila da za to postoji možda neki skriveni, sentimentalni razlog. No, imala je dosta vremena da se uveri kako o tako nečemu nema ni govora.

Sati su prolazili, a dremež čoveka iz Džordžije postao joj je nemoguć! Njegovo ćutanje i ravnodušnost išli su joj na nerve. I kako je samo mogao da spava po tom užasnom vremenu!

Sivkasto – žuti predeli sa gromadama udaljenih brda i zatalasanim brežuljcima suve, spečene zemlje promicali su joj ispred očiju kao delovi ružnog sna. Kako se sve to razlikovalo od drveća vazduha i boja u Lajk Portu.

Uzdahnula je pomislivši na gradić u kome je živela. Lajk Port joj je sada izgledao nepovratno dalek. Put rekom je završen i sada je, prelazeći Ozark visoravan, odlazila u neku vrstu neizvesnosti. I bez obzira što je nekada tamo živela i što joj se otac još uvek nalazio u Springfieldu, intimno je osećala da je u pitanju neki drugi svet.

U njemu su se ljudi teško mirili sa promenama. Jednostavno, bili su prilično zatvoreni i kao da su želeli da ostanu u godinama od pre četvrt veka...

Istina, ulice su postajale sve uže, kuće sve više što je značilo da baš sve promene nisu mogle da se zaustave. Ipak, građani Springfilda pomalo odsečeni od velikih gradova kao što su Kansas Siti, Vičita, Memfis ili Tulsa, još uvek su se tvrdoglavo držali svojih načela i navika.

Tako je grad bio u pomalo neobičnom položaju; iako je bio raskrsnica mnogih puteva, nije doživeo razvoj kakav je zabeležen u mnogim drugim mestima. Pored toga, grad se nije spustio na reku Vajt koja je dolazila sa juga, iako su njene obale bile u blizini. Naravno, to je bilo nešto drugo, jer bi kao grad na obali reke Springfield izgledao sasvim drugačije.

Ipak, najezdu došljaka nisu mogli da spreče ni ratoborni šerif, ni namrgode ni neljubazni starosedeooci. Neosetno, grad se iz srca visoravni dizao u širio lagano, poput kaktusovog cveta.

– Gde smo?

Devojka se trže, shvativši da se njen saputnik javio da je živ. Pogledala ga je ispod oka i neprimetno se lecnula. Holidej nije bio ni bunovan ni pospan. Bože, pomislila je, zar može da ima isti izraz lica u svim situacijama? Hladan, nedokučiv i neosetljiv.

– Nisam se nadala da ćete progovoriti – rekla je.

– Ako vam ja smetam – počeo je naglašavajući reči – slobodno mogu...

– Ne smetate! – brzo je rekla. – Samo... putovanje je tako dosadno.

– Slažem se.

– Niste razgovorljivi?

– Nisam rođen za zabavljača. Ako ste se nadali da ćete do Springfilda imati tako nešto, onda ste se prevarili.

– I vi putujete u Springfield? – upitala je, namerno želeći da ostane ljubazna.

– I da i ne.

– Kako to? Ovaj voz ide za Springfield. Hoćete li da kažete da putujete negde dalje?

– Možda... A možda i ne. Sve zavisi gde ću se zaustaviti.

– Čudno. Ljudi obično znaju gde putuju.

– Verovatno.... Mada ja mislim da je u pitanju zabluda. Ljudi samo misle da znaju kuda idu. Bar većina njih.

– A vi?

– Ja idem tamo kuda me uputi sudbina... ili slučajnost, što je u suštini isto.

Ona se na tren podigla kako bi se udobnije namestila u sedištu. Pri tome joj je do nozdrva dopro njegov miris, miris sapuna i finog duvana koji ju je podsetio na gospodu što su, zajedno sa damama, svraćali u salon „Vumens star”. Taj interesantni mladi čovek je zaista pravi džentlmen, zaključila je. Iako je bio na putu i u prilično prljavom vozu, on sam je bio besprekorno čist; tamno odelo, blistavobela košulja, šešir besprekorno formiran, kravata „pod konac”. Čak mu je i opasač bio u džentlmenском stilu, a revolveri u futrolama sjajni sa atraktivnim drškama od slonove kosti...

Rut nije mogla, a da mu se divi.

I mada je izbegavala da ga upadljivo posmatra, skoro nije mogla da odvoji pogled od njegovog interesantnog lica. Ali, bežala je od njegovog pogleda koji je bio hladan, gotovo leden. Naime, te privlačne sivo plave oči kao da su bile štit za bilo kakva osećanja koja se niko nije ni usudio da dokući.

Što se Holideje tiče, on je, oslonjen ramenom o zid kupea, posmatrao zelenilo šuma koje su s bregova silazile u ravnicu kao pipci lisnatog polipa.

Nije se znalo šta je gore: otvoriti prozor i izložiti se vetru punom peska i dima, ili ostaviti prozor zatvoren, trpeći žegu, miris ustajalog izlizanog drveta i na nekim mestima prašnjavih presvlaka.

Vreme je prolazilo i nešto kasnije, peskoviti pejisaž sasvim je ustupio mesto zelenom pojasu oko grada. U daljini se pojavio i zvonik crkve koji je virio iz krošnji poput ptičijeg kljuna.

– Galč Kantri – rekla je Rut Kolins kao da odgovara na Holidejevo nemo pitanje. – Polovina puta između Sent Luisa i Springfilda.

– Stoji li voz duže?

– Desetak minuta.

– Lep gradić – primetio je Dok.

– Jeste. Možda zato što se ne trudi da postane veliki i ne uništava sam sebe kao Springfield.

– Bili ste ovde?

– Nekada... davno.... Kao devojčica sanjala sam baš ovo mesto, sa mirnim ulicama i mnogo drveća. Sada je možda drugačije, ali ja to ne želim da saznam – dodala je uz jedva primetan, gorak osmejak.

U tom trenutku lokomotiva je pisnula i najavila svoj dolazak u stanicu.

Dok je otvorio prozor i pogledao; vetar mu je zamrsio kosu, ali to mu nije smetalo...

Rut nije izdržala. Stala je kraj njega i pogledom „pomilovala” drveće, crvene i crne krovove i zvonik kao iz bajke.

– Ovo vam je poslednja prilika – prenuo je iz razmišljanja Holidejev glas.

– Prilika?!

– Da siđete i ostanete srećni.

Sa razumevanjem je klimnula glavom.

– Kada voz krene, povratka neće biti. Znam to, mister. Ipak moram dalje – dodala je i hitro sela na mesto, nenadano ispunjena neočekivanom strepnjom.

Da je bila upornija, možda bi nagoovorila Dripa da pođe sa njom. I tek sada je, ovako usamljena, pred neizvesnošću koja ju je sve više obuzimala, osetila težinu svog ponašanja i svoje, pomalo brzoplete odluke.

Bilo je zaista čudno kako je kockar pogađao njene misli!

Zaista je u jednom trenutku poželela da siđe sa voza i ostane u Galč Kantriju. I to baš na pola puta između Sen Luisa i Springfilda.

Ali, to bi bilo uzaludno bežanje od obaveza. Dugovala je ocu svoje prisustvo i sada je to morala da uradi. On je godinama bio sam i nikada se nije žalio niti joj bilo šta zamerao.

Sada mu je bila potrebna.

* * *

Uskoro je u njihov kupe otišao čovek sa paketom ispod miške. Obazreo se oko sebe i, ugledavši nekoliko slobodnih mesta, zadovoljno klimnuo glavom. Video je čoveka i crnom kako sedi u uglu i drema, šešira natučenog na oči. Osmotrio je i profil devojke preko puta, pogleda uprtog u neku tačku.

Najpre je hteo da sedne na prvo slobodno mesto, a onda se pokolebao. Skoro na prstima, koraknuo je prema

devojci i čoveku dok je voz dobijao u brzini.

S druge strane, Rut je čvrsto stisnula oči, ne želeći da gleda kako se udaljavaju vrhovi Galč Kantrija. Učinilo joj se bi je fizički zboleo pogled na zelenilo koje iščezava da bi ponovo stigli u sivi pejzaž sa ukusom prašine.

Novopridošli je iskrivio vrat da bi bolje osmotrio devojku.

Imao je rumene, bradavičave obraze i vrlo retku kosu pod umašćenim cilindrom crne boje; uši male, nos kao u pijanca, modar okruglast i hrapav. Sitne oči neprekidno su „zverale” u svim pravcima, kao da odnekud očekuju neprijatno iznenađenje.

Nosio je prugasto sivo odelo i veliki srebrni lanac džepnog sata na prsluku. Od svega, najprljavije su mu bile čizme; preko već sasušene kore blata od nekoliko dana, hvatao se sloj najsvežijeg mulja.

Mirisao je na čudnu mešavinu lekovica i konja.

Rut Kolins je osetila na sebi njegov pogled. Prvo je mislila da ne reaguje, ali kako je čovek sve više izvijao glavu da bi je video, iznenada se okrenula.

Čovek se trgao, zbunjen i uhvaćen na delu. I taman kada je izgledalo da će se povući natrag, lice mu se razvedrilo, a obrve podigle uvis.

– Rut?? To si ti...

Devojka je razmišljala samo nekoliko časaka.

– Vi ste, čika Erni? – upitala je, ali ne sa mnogo oduševljenja.

Bio je to zaista Erni Halvud, veterinar iz Springfilda, ispičutura, gnjava-tor i beskičmenjak. Takav je bio kada bio popio što se dešavalo vrlo često.

A kada je bio trezan, njegove „zlatne ruke” mogle su da vrate iz mrtvih kravu ili konja.

Čovek se bojažljivo spustio na kraj sedišta, a paket još čvršće stegao.

– Kuda? – upitao je, a onda brzo dodao. – Nećeš valjda.... tamo? – pokazao je na zapad.

– Hoću – odvratila je Rut kratko.

Halvud je treptao i trljao palčeve.

– Ja... pa kako hoćeš.. – promrmljao je i pogledao u Holideja. Malo se nagnuo napred i iz njega je prosto „buknuo” zadah viskija.

– A ovaj? – upitao je tiho i pokazao na kockara. – Ko je to? Neko tvoj?

– Nije.

– Nego?

– Putnik... Zašto, čika Erni?

– Nije šerif?

– Ne, nije šerif – rekla je.

– To je zato što su našeg šerifa ubili pa sam mislio...

– Kako? Vil Palmer je mrtav?

Halvud stavi prst na usta.

– Psst! Nisam ništa rekao! Ništa!

Čovek je bio promenljivog raspoloženja, ali vidljivo uznemiren i zaplašen.

Rut nabra obrve.

– Ko je ubio Palmera? – upitala je.

– Ne znam – slegnu on ramenima.

– Ja sam doktor za konje i... nisam ničija savest... Ništa ne znam...

– Čega se plašite? – upitala je Rut.

– Šta se dešava?

Halvud pogleda u Doka. Pažljivo ga je osmotrio i video ispupčenje od revolve-ra pod kaputom.

– Bolje da nisi krenula ovamo – kazao je čovek muklim glasom.

– Zašto? Da nije nešto oću...?

– Ne, Doni je dobro.... Ali, to se mene ne tiče! Hoću samo da odem!

– Da odete? Odakle?

– Iz Springfilda.

– Pa upravo se vraćate u njega!

Halvudove oči zasjaše.

– Ali, poslednji put! Idem da pripre-
mim sve za selidbu. Niko o tome ne
zna, samo sada ti... Nećeš me izdati?

– Kome?

– Maloju... Klintu Maloju. Postao je
veoma opasan... Ti to nisi znala?

– Ne. Je li to sve, čika Erni? A tata?

– Doni je dobro. Drži se...

– Drži se? Zašto se drži?

Halvud je ponovo uvukao glavu u ra-
mena i zatreptao očima.

Devojka ga je uhvatila za ruku i laga-
no ga prodrmala.

– Šta se dešava? – pitala je zabrinu-
to. – Možete li mi reći, čika Erni?

– Ništa ne znam... – mrmljao je on
odsutnim glasom. – Ništa nisam re-
kao... Hoću da odem tamo gde me niko
neće naći... Vodim moju Sesil, našao
sam posao i sve će biti u redu.

Za to vreme Džordžijanac se uspra-
vio i vratio šešir na zatiljak. Levu nogu
je stavio na ivicu sedišta preko puta i
mašio se za tabakeru.

– Smem li?

Ona je kratko klimnula.

Halvud se trže i pogleda u kockara.

– I vi idete u Springfild? – upitao je
muklo.

– Zar ne smem?

– Hm... bolje ne. Maloj ne voli stran-
ce... Bar ne takve.

– A kakve voli?

– Neupadljive, bezopasne, kukavi-
ce. Takvi odmah odmah podviju rep i
beže iz grada. U stvari, od kada je šerif

Palmer ubijen, sve je pošlo naopako.
Maloj nudi svog čoveka za čuvara za-
kona u gradu, a mnogima se to ne do-
pada. Ništa nisam rekao. Zašto uopšte
i govorim?

– Ima nešto što prećutkujete – doba-
cila je Rut. – Nešto o mom ocu. Zašto
me je zvao da dođem?

– Zvao je? Zaista, zašto? Nije trebalo
to da učini...

– Zašto? Je li u opasnosti?

– Ja... bolje je da odem. Ovde je su-
više vrelo.

– Ipak ćete ostati – presekao ga je
ledeni kockarev glas. – I to sve dok ne
kažete mladoj dami ono što je intere-
suje.

– Ništa ne znam! – ponovio je Halvud
piskutavo. – Ja samo idem po stvari i
moju Sesil... Nisam rekao ništa! Čujete
li me? Mene se to ništa ne tiče...

Rut ga je posmatrala praznim pogle-
dom. Očigledno se iz njega se ništa više
nije moglo iščupati. Bar ne pretnjom.

– Pustite ga – kazala je odmahnuvši
rukom.

Veterinar je odmah poskočio i be-
zglavo izleteo na vrata.

Kockar je odbio dim.

– Svašta je pričao – kazao je. – Da li
je uvek tako luckast?

– Halvud? Ne... Očigledno je uplašen.
Ne znam zašto...

– Pričao je zbrkano, ali je sigurno
pominjao ljude koje i vi poznajete. Ko
je taj Maloj?

– Njega ne poznajem dobro. Uvek
je bio nadmen i s visine je posmatrao
ostale. Bio je dosta bogat i imao salun
mного veći nego tatin... Bavi se sva-
čim, trguje, organizuje velike vašare.
Nisam na njega obraćala pažnju. Ne

shvatam šta se toliko promenilo u Springfieldu?

– Bojite se?

Pomalo iznenađeno ga je pogledala.

– Vi čitate misli? – osmehnula se.

– Nisam plašljiva, ali ubija me neizvesnost...

Holidej se podigao i malo razmaknuo zavesu: sunce se nalazilo visoko nad njima, a senke vagona lomile su se pod točkovima, po šinama i pragovima.

* * *

U Galč Kantriju se na voz ukrcao još jedan putnik.

Izgledao je prilično neuredno: nosio je labavo vezanu vratnu maramu, umašćen šešir zgužvanog oboda, kožni kaput i pantalone uvučene u prašnjave čizme. Lice mu je prekrivala rida, kratka brada, na licu je dominirao kukastinos, a tanka velika usta davala su mu nekako zločest izraz. Cigareta mu je dogorevala zalepljena na donju usnu, a ruka bila blizu drške revolvera.

Od Galč Kantrija gde se popeo u poslednji kupe, lagano se kretao kroz vagonu prema lokomotivi. Svojim kosim sitnim očima odmeravao je putnike u kupeima, idući lagano, korak po korak. Činilo se da nema nameru da se vraća istim putem tako da je bio veoma oprezan i temeljan.

Kada se našao na platformi, ispljunuo je opušak i rukom posegao za novi papir i duvankesu. Uprkos vrućini, koža mu je bila suva kao pergament.

Istovremeno, iz susednog vagona izleteo je usplahireni veterinar Erni Halvud i, okrenut tek zatvorenim vratima kupea, duboko uzdahnuo. Zatim je

krenuo preko klimavog „mostića”, pažeći da ga neki nesmotreni pokret ne povuče preko ograde. Išao je pognute glave, pažljivo gledajući pred sebe. Podigao je glavu tek kada se našao ispred prašnjavim čizmama nekog čoveka.

– Oprostite, ja...

No, čizme se nisu pomakle.

Halvud se nekako okrenuo pokušavajući da se skloni u desno, ali čovek je zakoračio na tu stranu i ponovo mu preprečio put.

Dok ga je odmeravao krajičkom oka, sićušni veterinar je pokušao da se seti gde je video taj neprijateljski lik. U Springfieldu?

Tačno, sada je znao... Bio je to jedan od Malojevih momaka, odnosno, jedan od onih iz rodeo grupe koja je trebala da nastupi u gradu za dve nedelje.

Promrmljao je nešto kao izvinjenje, nadajući da će uspeti da umakne tim zlim očima.

– Polako... – „presekao” ga je čovek svojim hrapavim glasom. – Kuda žuriš?

– Ja... ovde je vrućina, pa...

On se upiljio u čovečuljka.

– Hm... znam li te ja odnekud? Da ti nisi onaj „svinjski doktor” iz Springfielda?

Halvud klimnu glavom, uzalud pokušavajući da se nasmeši. Pritom je slobodnom rukom pridržavao svoj polucilindar kako ga ne bi odneo vetar.

Voz je tutnjao ravnicom kao razjareni bufalo.

– Ima li nekoga u ovom vagonu? – upitao je čovek pokazujući prema vratima.

– Tamo? Ima...

– Ko?

– Pa, putnici...

– Znam da su putnici, budalo! – prasn timer ovaj, uhvativši sićušnog veterinara za revere. – Ali, poznaješ li ih?

– Ja? Oh, šta vi hoćete od mene? Čovek ga besno odgurnu.

– Umukni! Vidi samo kako si se savio! I šta si to stegao pod miškom? To u paketu?

– To... to su moji instrumenti... – odvratio je Halvud. – Za posao.. Sa stokom i ostalo... Da operišem ako treba...

– Ti? – iscerio se momak. – Ti možeš samo flašu da držiš, pijanduro matoru! Znam ja tebe, ne izbijaš iz saluna!

– dobacio je i iznenada zgrabio njegov paket.

Halvud se očajnički bacio za njim, ali ga je dočekao žestok udarac kolena u stomak. Iznenaden, jeknuo je i savio se skoro do poda.

– Baciću ti ovo ako ne budeš dobar... – rugao se čovek dižući paket uvis.

– Ne! – zavapio je Halvud. – To me košta čitavo bogatstvo... Ne radite to, molim vas! Učiniću sve što kažete!

– Onda odgovaraj! Poznaješ li Kolinsovu kćer? – upitao je lupež.

– Da... poznajem je.

– Je li u ovom vozu?

Halvud je oklevao sa odgovorom. Sada je znao da pojava ovog čoveka nema nikakve veze sa njim, nego sa Rut!

– Čuo si me? – povikao je momak i preteći nagnuo paketić preko ograde.

– Čuo sam. Ali...ne razumem...

– Razumeš ti dobro, matoru! Prvo ću ti ovo baciti, a onda i tebe za njim ako...

– Ne! Samo to ne! – drhtao je Halvud.

– Onda govori.. Tu je...tu je devojka...

– U tom vagonu? U kupeu iz kog si izišao?

– J... jeste..

– Sama?

– Nije sama...

– Koliko ih je unutra?

– Samo jedan čovek.

Nasilnik je žmirnuo i posmatrao ga žmirkajući očima. Sve u svemu, izgledalo je da ne laže. A nije ni imao razloga.

– To je već bolje. Nadam se da me nisi lagao, jer teško tebi ako je tako nešto u pitanju! Ostaviću te u pustinji da glodeš kosti sa kojotima!

Halvud se setio svih proteklih događaja u Spingfildu, pritisaka na krčmaru i... naježio se pri pomisli da žele nešto da naude devojci! S druge strane, njegove nade da će se neko pojaviti i spasti ga muka polako su nestajale...

– A taj sa njom – prenuo ga je glas – kakav je? Poznaješ li ga?

– Ne, nikada ga nisam video.

– Nije iz Springfilda?

– Ne, stranac je!

– Da nije njen momak? Ili muž?

– Ne znam...

– Priseti se!

– Kunem se da ne znam – zaječao je Halvud, proklinjući dan kada je seo u voz i sreo Rut. – Drema u uglu i progovorio je samo nekoliko reči. Nisu zajedno, ne sede jedno pored drugog...

– Tako znači? Da li je star? Mlad? Naoružan?

– Mlad je... Mislim... mlađi. Nosi revolvere...

– Baš ti hvala – iskezio se lupež i drškom revolvera ga tresnuo po glavi; neko vreme je razmišljao, a onda mu paketić bacio pod noge. Zatim ga je hladnokrvno prekoračio i metalnim stepenicama se popeo na krov vagona.

Pod rukama je osetio usijano drvo i ljutito opsovao.

Bilo je negde oko podneva tako da nije morao da brine da će neko iz kupea primetiti njegovu senku sa krova. Pogledao je oko sebe i uzdahnuo: pruga se, kao dve beskrajne strele sa oštrim vrhovima, zabadala u venac šuma i jare.

* * *

Poluprazan kupe ispunjavao je miris finog duvana koje se koncentrisao iznad kockarevog šešira, a onda se širio okolo spajajući se sa bleštavim sunčevim zracima.

Pre zaustavljanja u Indio Blafu voz je morao da savlada uzvišenje zvano Kora žutog hleba. I zaista uzvišenje je imalo baš takvu boju, nekako hrapavo i uvek izloženo suncu i vetrovima; samo pesak i kamenje bez ijedne travčice ili listića.

Rut Kolins je ćutke stajala kraj prozora. Bela košulja sa riševima bila joj je zategnuta na prsima, oblikujući njenu figuru još primamljivijim linijama. Iako se trudila da to ne ističe, ipak nije mogla da sakrije taj „bogat” dar prirode.

Što se tiče Holideja, tu i tamo su progovorili po koju reč, ali to je bilo sve. Još uvek nije imala snage da se sretne sa pogledom tih hladnih sivoplavih očiju, sa čudnom „kombinacijom” vatre i

leda u isto vreme. I što je najčudnije, on taj pogled nije koristio kao oružje, odnosno, da bi nekoga očarao. Ta čudesna vatra je jednostavno tinjala u njemu i on bi je ponekad samo nesvesno aktivirao.

I ništa više...

Rut uzdahnu. Više nije mogla da ćuti.

– Ne volite da pričate o sebi? – upitala je prekidajući duže ćutanje.

– Ne. U mom životu nema ničeg interesantnog – odvrati Dok mirno.

– Ne verujem! O vama se ispredaju priče i legende.

– Dobro ste rekli: ispredaju!

– Hoćete da kažete...?

– Sve su to čiste besmislice, mis Kolins! Sve što se o meni priča potpuno je bezvredno. Tačno je da takve priče golicaju radoznalost ljudi, ali garantujem da u njima nema ničeg vrednog pomena. U stvari, u mom životu nema prave prošlosti, nema sadašnjosti i nema budućnosti. Sve više mi se čini da je to što se zbiva samo niz slučajnosti koje se jezikom običnog čoveka zovu „slepa sudbina”. Da, tako je – kazao je podigavši ruku kada je ona zaustila da se usprotivi. – I što je najznačajnije, meni je sasvim svejedno što je tako.

– Ne verujem da vam je svejedno – odvrati devojka odlučno. – Da je tako, ne biste rizikovali svoj život kako bi pomogli drugima. Na primer, meni... – dodala je je dok su joj oči nežno zasjale.

I Dok je zapazio taj sjaj.

– Svejedno mi je šta mislite jer ne poznajete stvarni život.

Ona prkosno zabaci glavu.

– Karte, saluni, revolver i sedlo, to je žig utisnut u vašu sudbinu.

– Dobro rečeno.

– Ali, nije sve tako beznadežno. Gorčina kojom ste se okružili nije ono što vam pripada. Vi ste drugačiji.

On odmahnu rukom.

– Ostavite to, molim vas... Uostalom, želite li da promenim kupe?

– Ne, ali..

– Onda pričajte o nečem drugom. Ili hoćete da prekinemo priču?

Rut oseti kako crveni,

– Ah, niste baš uvek kavaljer! – od vratila je sa prekorom.

– Izgleda, a mnogi tako misle.

– Ipak... ne verujem da ste u stvarnosti tako opaki.

– Recimo da.... hoću da budem miran...

– I uspevate u tome – dobacila je sa nijansom gorčine.

Vrata su se otvorila i kroz njih je prošao čovek zamašćenog šešira i kukastog nosa. Iznad kratke riđe brade svetlucale su malene sitne oči.

Ušavši u kupe, zagledao je prazne uglove, a zatim ga okrznuo pogledom i produžio dalje.

– Poznajete li ga? – upitao je koc-kar.

– Njega? Ne, ali...

– Gledao vas je tako upadljivo, bolje reći čudno..

– Trenutak! – dobaci Dok i uhvati je za mišicu. – Sklonite se u stranu...

Ona je rezignirano slegla ramenima, pokupila krajeve svoje duge žute suknje i sela pored prozora.

Holidej se uputio prema izlaznim vratima kroz koja je malopre pošao neobični putnik.

Kada je stupio na platformu, zapljusnuo ga je pomamni klepet točkova koji su dobijali ubrzanje posle uzvišenja. Na podu, pored stepenica, ugledao je polucilindar. Znao je da je pripadao veterinaru sa kojim su nešto ranije razgovarali i odmah shvatio da nešto nije u redu.

Zato se naglo vratio u kupe, pritvorio vrata i stao iza stuba prtljažnika. Prošlo je samo nekoliko sekundi i on ugleda onog sa kukastim nosom kako proviruje kroz vrata; prvo lice, a onda i sama cev „kolta”...

Dok je strpljivo čekao. „Kolt” u ruci još uvek nije bio dokaz da se priprema neko zlo. Najzad, momak je ušao, zadovoljno pogledao devojčino teme kraj prozora i na vrhovima prstiju se prikrao sedištu.

Lagano je odvezao vratnu maramu, nekoliko puta je obmotao oko leve šake ostavivši jedan kraj da visi...

U međuvremenu, Rut je osetila nečije prisustvo i hitro se okrenula.

– Šta... šta hoćete? – upitala je glasom u kome de nije prepoznavao strah.

– Vi ste Kolinsova kćerka? – upitao je mladić kezeći se podrugljivo.

– Da. Zašto?

– Neko vas traži...

– Ko?

– Napolju je. Neko ko... ima vesti o vašem ocu...

– Zašto ne uđe ovamo? – sumnjičavo je zapitala.

– Izadite ako vam je stalo do oca! – prasnu momak nestrpljivo. – Zar hoćete da vas odvučem?

Devojka se pribi leđima uz prozor.

- Ne verujem vam – procedila je tiho.
- Uostalom, ko ste vi uopšte?
- Polazi! – dreknuo je.

Prvo je dobio žestok šamar da je kupe zazvonio. To ga je ošamutilo i za-
bezegnulo samo dotle dok nije sasvim
pobesneo. Onda ju je zgrabio, pritisnuo
joj šakom usta i povukao je ka vrati-
ma.

Bilo je očigledno da je želeo da je
baci iz voza!

No, Rut nije bila žena koja se tek
tako predaje. I u toj prilici iskoristila
je jedan trenutak i dobro ujela lupeža
za dlan.

- Kučko! – ciknuo lupež ljutito.
- Potpuno mi je svejedno da li ćeš crći
od metka ili pod točkovima...! – povi-
kao je, istrkao kolt i uperio joj ga u
glavu.

No, pre nego što je povukao obarač,
bio je svestan nečijeg prisustva. Skre-
nuo je pogled sa devojke i ugledao čo-
veka odevenog u tamno.

Bili su to prelomni trenuci: ili će prvo
pucati u devojčinu glavu ili se razraču-
nati sa strancem ledenih očiju...

Naravno, Holidej nije želeo da čeka
niti da pogađa. Opalio je đavolski pre-
cizno, kuršum je prohujao pored devoj-
čine glave i pogodio čoveka u rame. On
je jauknuo i ispustio oružje.

Udar zrna bio je tako žestok da ga je
odbacio do same ivice vrata. Stara i po-
luodškrinuta, ona nisu mogla da izdrže
udar tela koje je jednostavno proletelo
kroz njih.

Nekoliko trenutaka kasnije, kockar
i devojka začuše novi krik. Dve tri se-
kunde i... Holidej je kroz prozor spazio
kako se niz strminu kotrija nečije telo
poput krupne lutke.

Pisak lokomotive zaglušio je vapaj i
voz je mirno nastavljao dalje.

Dok je pomogao Rut da ustane i na-
mestio je na sedište.

- Dobro mi je – prošaputala je tiho.
- I... hvala vam što se toliko trudite
- dodala je uzimajući maramicu. – A
ovaj? Ubili ste ga?

– Ne. Sam je skočio iz voza.

Utom se začula lupa na ulaznim vra-
tima. Holidej se munjevito okrenuo i
izvukao „kolt“, a niklovana cev ble-
snula je pred zbunjenim kondukterom.

Bio je to postariji čovek, prosed, mr-
šavog lica, velikih ušiju, sa naočarima
sa okvirom od pozlate.

- Da li je... je li neko ovde pucao?
- zapitao je osvrćući se. – Šta se de-
silo?

Iskusni Holidej u magnovenju shvati
kako će biti najbolje da se malopredaš-
nji događaj uopšte ne spominje. I zato
je, pre nego što je prebledela i upla-
šena devojka uspela bilo šta da kaže,
odvratio što je mirnije mogao:

- Ništa, gospodine! Nisam zapazio
ništa neobično, niti sam čuo pucanj!

Kondukter se namršti.

- Mister, ta nemojte, molim vas! Ja
sam dobro čuo pucanj i znam da se ne-
što desilo. Zato... moraću da obavestim
šerifa u Indio Blafu. A pre toga ću po-
zvati našeg službenika – promrmljao je
starac i okrenuo se prema vratima.

Kada se posle desetak minuta vratilo
se omalenim, snažnim, debeljuškastim
čovekom u flannelskom odelu, devojka i
kockar su mirno sedeli na svojim me-
stima. Holidej je pušio cigaru jakog
mirisa, a Rut je doterivala kosu držeći
ogledalce pred sobom.

Detektiv je zagladio brkove, pozdravio Rut skidanjem šešira i obratio se Doku.

– Oprostite, ali kondukter tvrdi da je čuo pucanj iz ovog kupea. Da li je tako nešto tačno?

– Naravno da nije – hladnokrvno je odvratio Holidej.

– Ali, on kaže da vozu nedostaje jedan putnik!

– Moguće, ali to se nas ne tiče. Uostalom, pre bih rekao da se stari prevario.

Službenik klimnu glavom osmehujući se.

– To sam i mislio – kazao je tiho i glavom pokazao prema starom. – Oh, on je već zašao u godine, zar ne? Osim toga, putovanja znaju prilično da se oduže, pa... mora da izmisli nešto kako bi bilo uzbudljivije!

– Shvatam – dobaci čovek klimnuvši glavom i još jednom sa divljenjem pogledavši u Rut.

– Oprostite na smetnji, gospođice. I priyatna vožnja!

Čovek izađe i oni ostadoše sami.

– Zaista mi nije jasno – počeo Rut zamišljeno. – Taj čovek je hteo da me ubije, a ja čak ni ne naslućujem šta bi mogao biti razlog. Prvi put u životu ga vidim, časna reč! A još manje mi je jasno zbog čega ste vi sve prećutali i prikrili ceo događaj?

Dok otpuhnu dim.

– Ne znam zbog čega vas je napao, ali slutim da bi to moglo da ima veze sa vašim ocem. Hm... možda neko ne želi da stignete u Springfield? U tom slučaju najbolje je da niko ne sazna za ovaj incident.

Začudoeno ga je pogledala. Veza sa ocem... Jeste, ta pomisao bila je sakrivena negde u njoj kao preplašena ptica. A sada, sada je odjednom prhnula zlokobno se lomatajući krilima. Sada je bilo jasno da je situacija sa ocem veoma ozbiljna.

– Da onaj bandit nije ispao... – javio se Dok koji joj je ponovo čitao misli – mogli bismo nešto da iščupamo. A ova-ko... uzdajte se u sreću, mis Kolins.

– Čini se da će mi biti potrebna – uzdahnula je.

– Možda je najbolje da se prvim vozom vratite kući?

– Nikada! – odvratila je podigavši glavu. – Ja nisam kukavica.

Bilo je očigledno da nije glumila. Nije znala šta je čeka, ali je i pored svega nastavljala dalje. To je značilo da se ne plaši i da je iskrena. Uostalom, Rut Kolins je bila odlučna i ponosna devojka puna prkosa.

Što se tiče Holideja, on je kao i svaki iskusni zapadnjak pretpostavljao da se izbacivanjem ovog napadača nije razrešio problem vezan za devojku, niti je obezbeđen miran put do Springfielda. Ako je neko bio spreman da je likvidira na bilo koji način, taj neće propustiti priliku da proveru situaciju već na sledećoj stanici.

Ali, sada nije želeo da je uznemirava. Izgleda da napadači neće tek tako odustati, zaključio je posmatrajući je ispod oka.

Čutala je i nešto tražila u svojoj torbici; zatim je odahnula sa olakšanjem i izvukla napolje maleni damski pištolj.

– Izgleda da ću ubuduće morati da nosim ovo umesto ruža – dobacila je

uz kratak osmeh, shvatajući da su opasnosti počele.

On klimnu glavom.

– Moraćete brzo da potežete.

– Verovatno. Samo... nikada nisam pucala...

– Čovek se navikne na svašta.

– To je tačno – odvratila je vraćajući „deringer“, u torbicu. – Hm... znate kako je kod mene: ako je opasnost u pitanju nikada se ne povlačim, već dobijam želju da grizem. Tako i sada... Hoću što pre da stignem u Springfield i pogledam sudbini u oči! Jedva čekam da vidim o čemu se radi!

– Pazite, sudbina obično krije mnoge opasnosti, mis Kolins. To se najčešće shvati onda kada bude prekasno.

– Stalo vam je da me zaplašite?

– Ne, nego da vas učinim opreznom... ako hoćete. Uostalom, ja imam svoj put, a vi svoj.

Njihov razgovor prekinuo je pisak lokomotive.

Devojka je naslonila čelo na zaprljano staklo prozora; izgledala je umorna i prilično razdražena. Osetila je strahovito nespokoјstvo shvativši da će uskoro ostati bez pomoći ovog neobičnog čoveka, pomoći koju je i dalje toliko priželjkivala.

A šta će se onda dogoditi?

Na to nije smela ni da pomisli.

* * *

Indio Blaf, tačno u podne.

Ispred kantine niskog krova koja je ujedno bila i železnička čekaonica, salun, ali i telegrafski odeljak, nalazila su se dva drvena stola. Za jednim su sedeli Trap Kolbi i Drift Maning.

Obojica su ispili po veliki vrč piva i sada lenjo žmirkali na suncu..

U stvari, Indio Blaf nije bio grad, već železnička postaja čuvene putničke kompanije „Vels Fargo“, sada dopunjena sa još nekoliko zgrada.

Bila je tišina i činilo se da osim ove dvojice, nema nikoga u blizini.

A onda je iz ustajalog hlada „kantine“ izašao čovek sa prljavom keceljom i spustio na sto još dva piva.

– Dolar – kazao je i pružio dlan, nestrpljiv da što pre pobegne sa žege.

Trap Kolbi je podigao glavu i žmirnuo.

– Kada popijemo – odbrusio je. – Nećemo pobeći.

– Tako mnogi kažu pa ih ne nađem...

Ogromni Maning se pridize.

– Gubi se ili ću ti tu šaku ispuniti olovom umesto novcem! – povikao je.

Čovek uplašeno trže šaku kao da je poverovao da će se izrečena pretnja ostvariti svakog trenutka. Jer, oba čoveka za stolom nisu izgledala nimalo miroljubivo.

Prvi, Kolbi, bio je neodređenih godina, duge kose i koščatog lica, izraženih jagodica i kratke, čekinjaste brade. Uz to je bio visok, žilav, dugih i snažnih ruku.

Njegov prijatelj Maning bio je iste visine, ali mnogo širi i snažniji, grubog lica i isturene donje vilice. Preko zgloba leve šake nosio je kožni „štitnik“ sa specijalno ušivenom koricom za „bovi“ nož.

Obojica su nosila „koltove“ na desnoj strani.

Kolbi je izvadio džepni sat i šmrknuo kroz nos.

– Hoće li skoro? – upitao je Maning. Njegov prijatelj je pritisnuo poklopac i vratio časovnik u džep.

– Ja mu verujem tek kada ga čujem – odvratio je lenjo. – A za sada ne čujem ništa.

– Nadam se da će Grej uspeti – nadovezao se Maning, pljesnuvši šakom po kolenu. – Proklete muve! – zarežao je ljutito. – Misle da sam konj, šta li?

– Pa, mirišeš slično – dobacio je Kolbi, srknuo pivo, a onda ga uz grimasu ispljunuo. – Pseto! – uzviknuo je besno. – Za ovu ustajalu vodurinu traži dolar!

– Niko te ne tera da ga piješ! Nego, znaš šta me zanima?

– Ne znam.

– Ako Grej ne uspe da se otarasi devojke... kako ćemo mi da nastupimo?

– Još ne znam. A zašto misliš da Grej neće uspeti?

– Tako mi je palo na pamet...

– Kad god ti je neka glupost pala na pamet, ona se na žalost i obistinila – podsetio ga Kolbi. – U svakom slučaju, čekajmo voz.

Zaćutali su.

Kolbi je desnom mamuzom pravio šare po prašini dok se njegov drugar besno branio od muva.

Onda je zavladala tišina i činilo se da su obojica zadremali. Posle desetak minuta Maning se prenu i munu Kolbi-ja u rebra.

– Šta je...?

U daljini se video stub dima koji je vijugao kroz kržljivo žbunje žalfije.

– Dolazi – rekao je Maning sa olakšanjem i mahinalno dotakao dršku revolvera. Nije umeo da objasni, ali je verovao da neće ugledati Greja. Nije znao

zašto... U stvari, to bi bilo suviše lepo za njih dvojicu: da ga samo sačekaju i zajedno produže put za Springfield.

Međutim, i u tom slučaju nestanak jedne žene bio bi primećen i... ko zna šta bi se sve dogodilo. Znači, Grej je morao biti vraški lukav. A šta ako nije?

Lokomotiva je izbila iz krivine, lomeći trbušastim prsima vreli vazduh, prekidajući let čitavog jata poljskih ptica. Još nekoliko trenutaka i... kompozicija se zaustavila pred kantinom poput stare, dobre kočije sa zapregom. Neki rančer je ušao u prvi kupe, a iz trećeg je izašao samo Melvil, sedokosi kondukter.

I to je bilo sve.

Niko više.

– Nema ga... – procedio je Kolbi.

Lokomotiva je ponovo pustila paru i lagano krenula nazad, prema vodotor-nju.

Kolbi i Maning se zgledaše. Nešto nije bilo u redu...

– Trebao bi već da siđe – dobaci Maning vrteći se u stolici.

– Neće taj ni sići – odvrati Kolbi koji kao da je „čitao” Maningove slutnje.

– Kako znaš?

– Ne znam ni sam, ali malopre sam shvatio... Čim ga nema.. promrmljao je i podigao vrč sa pivom.

Vlasnik kantine dočeka konduktera. Stari je veoma žedan, pomislio je, čim je rastojanje od vagona dovde skoro pretrčao. No, umesto da zatraži neko piće, Melvil se klonulo sručio na prvu stolicu.

– Prokletstvo! – uzdahnuo je. – Niko mi ne veruje, a ja znam da sam u pravu.

– A u čemu to? – upitao je krčmar ravnodušno.

– Ubistvu! Znam da se u vozu desilo ubistvo, a oni misle da sam lud!

– Ko je ubijen? – prenu se Kolbi. – Devojka?

Kondukter se okrenuo i oštro ga odmerio.

– Devojka? A zašto devojka? – upitao je podozrivo.

Onda Maning shvati da treba da se umeša.

– Daj čoveku najhladnije piće koje imaš! – dobacio je krčmaru pljesnuvši rukama. – Vidiš da jedva diše!

Starac skinu svoj železnički kačket i rukavom obrisa znoj sa čela.

– Šta se desilo? – dobacio je Kolbi, kucnuvši se s njim uz najljubazniji smešak. – Ko je ubijen, dobri čoveče? I ko to može da vam ne veruje? Pa, mogli biste svima da budete otac!

Čovek živnu.

– Tako je, sasvim ste u pravu, mister! Zamislite, lepo čujem pucanj, uletim u kupe, a tamo samo čovek i devojka.

– Devojka? Šta... šta su vam rekli?

– Neku glupost kao... niko nije pucao i ništa se nije desilo. Samo, ja dobro znam da u vozu nedostaje jedan putnik. Sigurno su ga ubili i bacili iz voza.

Kolbi i Maning izmenjaše poglede. Bilo je očigledno da se radilo o Greju.

Znači, nije uspeo!

– Ti lažovi su sigurno u vagonu iz kog ste sišli? – dobaci Maning.

– Ne, nego u drugom. Tamo su, iza one spuštene zavesе.

– Muž i žena?

– Ne znam šta da kažem... Ona je mlada i lepa, a on... neki kicoš! Ali, veoma opasan! Ima niklovane „kolto-

ve" teškog kalibra. Čudim se da i mene nije sradio. Ubica!

Lokomotiva se odvojila od vodotoranja i pošla prema stanici.

Kondukter je stavio kapu, popio ostatak piva, klimnuo glavom u znak pozdrava i požurio niz prugu.

– Hajdemo! – dobaci Kolbi partneru.

Sa papučice poslednjeg kupea koji se nalazio do vagona za konje, kondukter je posebnim znacima obaveštavao mašinovođu da može da krene. Para je šiknula sa obe strane točkova i voz je, uz pisak, počeo da napušta Indio Blaf.

Kolbi i Maning se žurno popeše na platformu drugog kupea.

– Kako zamišljaš da sve ovo izvedeš? – upitao je Maning.

– Moramo se nekako otresti tog prokletog saputnika – promrmlja Kolbi. – Onda će sve biti mnogo lakše.

– Hm... čuo si onog žgoljavog konduktera? Taj možda neće biti lak za logaj...

– Moguće. Ipak ćemo ga svariti.

Maning se držao za metalnu šipku posmatrajući suvu i spečenu ravnicu kroz koju su prolazili. Bili su to poslednji ostaci pustinskog pejzaža pošto se uskoro predeo lagano menjao.

– Nemamo mnogo vremena, drugar! Moramo to obaviti što pre pošto devojka ne može stići živa u Springfield – dobacio je Kolbi.

– Šta predlažeš?

– Hajdemo! Proći ćemo kroz vagon.

Maning je izvadio revolver, nekoliko puta okrenuo cilindrični magacin, a zatim zadovoljno vratio oružje u futrolu.

Nema više čekanja, pomislio je sa uzdahom. Vreme je za akciju.

* * *

Kolbi je lagano išao napred.

Prvo je ugledao Holideja. Bio je go-loglav, olabavljene kravate i čela sjaj-nog od vrućine. Činilo se da dremucka. „Kalifornija” šešir ležao mu je u krilu, pokrivajući desnu šaku. Činilo se kao da mu je u snu spao s glave, a on zabo-ravio da ga ponovo stavi.

Devojka je mirno sedela preko puta.

Bila je vraški lepa!

Baš šteta, pomislio je Trap Kolbi, šteta što je takva osoba trebalo da ne-stane sa ovog sveta...

Rut odmeri pridošlicę, a zatim Holi-deja koji se nije ni micao.

– Nije ni ovde! – kazao je glasno Kol-bi.

– Ko? – upita Maning, pomalo zbu-njeno gledajući u partnera.

– Pa, Grej – odvrati ovaj, munuvši ga laktom. Zatim je produžio dalje, prema vratima, i sačekao Maninga na platfor-mi.

– Ništa ne razumem... – promuca snagator.

– Jesi li video momka? – upita ga Kolbi nestrpljivo.

– Jesam. Neka me obese ako nije u pitanju neka mamina maza koja miri-še na sapun! Ako mene pitaš, ja bih tu stvar prekratio, Trape. Po kratkom postupku...

– Hm... možda si u pravu – promr-mljao je Kolbi.

– Jesam li? – iscerio se ovaj. – Ako brzo završimo, možemo iskočiti na Dvoglavom prevoju.

– Zašto? – namrštio se Kolbi. – To bi značilo da smo direktno umešani. Že-

leznički detektiv će sabrati dva i dva, zar ne? Osim toga, video nas je i onaj šaškasti kondukter u Indio Blafu.

– Pa... u pravu si – priznade Maning češkajući se po nosu.

– U redu. Hajde sa mnom, ali pazi da budeš blizu ovih vrata u slučaju da neko naiđe.

Vratili su se istim putem. U kupeu koji ih je interesovao malo toga se pro-menilo: čovek u tamnom odelu i dalje je dremao dok se devojka hladila ruži-častom lepezom.

Kolbi joj priđe i podiže svoju prljavu čizmu na sedište.

– Videli ste Greja, mis?

Ona ga je pogledala, a zatim slegla ramenima i nastavila da se hladi.

– Niste me čuli? Pitao sam vas gde je Grej?

Obraćajući se devojci, Kolbi je jed-nim okom posmatrao čoveka u crnom. Ali, on se nije ni pomerio.

– Izgleda da te cura ne primećuje, Trape? – dobacio je Maning.

– Čuje, ali čini se da joj se jezik za-vezao.

– A ovaj njen dendi? Zar tako čvrsto spava?

– Govorio sam o Greju – zaškruta Kolbi unoseći se devojci u lice. – Bio je ovde... Mršav, kukastog nosa, visok.

– Prijatelj vam je?

– Da!

– Onda se morate vratiti nazad. On je negde na putu između Indio Blafa i Galč Kantrija.

– Zar je sišao?

– Ne, sleteo je.

Trap Kolbi se namrštio. Očekivao je sve, osim ovakvih odgovora. Devoj-

ka je trebala da bude uplašena ili bar uznemirena...

– Šta to znači? – dobacio je nervozno. – Da nije ubijen?

– Ako i nije, smrskao se u padu.

– To su teške reči, devojko – kazao je kucnuvši je po ramenu. – Grej je naš prijatelj...

– Znači, i vi ste ubice? Ko vas je poslao da me likvidirate?

Kolbi se trgao. U magnovenju je pogledao Maninga i na njegovom licu pročitao isto iznenađenje.

Nemoguće da je nešto znala! Zar je Grej bio tolika budala da se na neki način izbrblja?

– Mi, vas? – tobože se začudio Kolbi. – Mi vas ne poznajemo, devojko! Raspitujemo se za Greja i saznajemo da ste ga ubili vi i vaš prijatelj – onaj što se suši na suncu.

– Hej, ti! – proderao se Maning gledajući u Doka. – Pogledaj ili...

Holidej otvorio oči i upita Rut:

– Da li vam ovi ljudi dosađuju, mis Kolins?

Kolbi preblede. Iznenadio je i samog Maninga kada je trgao revolver i uperi ga u dvoje putnika.

– Ustanite, oboje! – naredio je promenjenim glasom.

– Šta to znači? – upitala je Rut. – Prepad?

– To pitaj u paklu – progundao je snagator i krenuo prema njoj.

Kolbi ga zadržao.

– Ne staj ispred cevi, idiote! Čekaj da prvo podignem dendija! Može da bira: kuglu među oči ili iskakanje iz voza u punoj brzini. Dakle?

– Ima li iza vas još nekog, džentlmeni? – upitao je Holidej. – Koliko je pasa poslao vaš gazda na ovaj voz?

– Ti si pas, prokleti kicošu! – zaurao je Maning i potegao „kolt”.

Kolbi ga ščepa za grudi.

– Polako, Drifte. Nećemo buku, zar ne? Možda će gospodin da iskače?

– Diži se! – zaurao je Maning.

– U redu – odvratio Dok sležući ramenima. – Imate adute u rukama. Idem, ali ne shvatam zašto...

– I ne moraš – odvratio snagator dok mu se oružje klatilo negde „na putu” između devojke i kockara. – Ti samo produžuješ putovanje, nalickani. Ideš do đavola!

– Prvo dama, Drifte – opomenuo ga je Kolbi.

Uprkos ozbiljnosti situacije, Rut je ponovo zaprepastila dvojicu lupeža. Iako nešto bleđa, smogla je snage da se osmehne i upita:

– Smem li da se napuderišem?

Maning zapanjeno zinu. Bio je toliko iznenađen da nije uspeo da proslovi ni reč.

– Nije potrebno – odvratio Kolbi besno, jer je počela da ga nervira hladnokrvnost koju su ispoljavali i devojka i neznanač.

Maning je dohvatio za ruku i povukao prema sebi takvom silinom da je skoro preletela preko sedišta njemu u zagrljaj. No, odmah potom dobio je udarac vrhom čizme po gležnju i glasno jeknuo.

– Gle... kako se otima.. – progundao je ljutito. – Prava divlja mačka...

Kolbi uperi revolver na Doka.

– A ti napred, lagano... – naredio je.

– Sila boga ne moli – odvрати Holidej pomirljivo i posegnuo za šešišom.

Sve ostalo se dogodilo u magnovanju.

Naime, šešir je podignut i ispod njega je blesnula niklovana cev „linkolna”!

Trap Kolbi je video sjaj, ali je suviše kasno registrovao opasnost; možda zbog toga što je bio iznenađen, a možda zbog hipnotičkog strančevog pogleda... Tek, prst na obaraču kao da mu se oduzeo.

Malo dalje, Maning je vukao devojkicu prema vratima. On još nije shvatio šta se sprema...

S druge strane, Holidejev šešir ostao je izdignut samo oko petnaestak santimetara iznad njegove desne šake. Sve se to desilo u deliću sekunde; narančasti plamen je munjevito sunuo i rasparao Kolbijevu jaknu. Sledilo je i drugo zrno koje mu je smrskalo šaku sa oružjem.

U banditovim očima moglo se videti samo zaprepašćenje. Kao da je još uvek bio u neverici i pitao: da li je ovako nešto moguće?

Onda se skljkao na kolena.

Za to vreme kockar se digao sa sedišta i jurnuo napred.

Drift Maning je kao uklet gledao kako mu prijatelj gubi tlo pod nogama. Nije mogao da shvati šta se dogodilo, ali... Kolbi je bio nadigran. Bilo je jasno da je čovek u crnom opasniji nego što su mogli i da sanjaju.

Sad Holidej nije mogao da puca zbog Rut. Zlobno se cereći, Maning je vukao devojkicu držeći je ispred sebe kao štit. Možda bi se čak i usudio da povuče oroz, ali... Rut se koprcala i otimala tako da se plašio da će je pogoditi.

Bandit je bio svestan toga da mu devojkica čuva život. Bilo mu je najvažnije da se dočepa platforme. Tamo će je jednostavno gurnuti preko ograde, a zatim sasuti olovo u dendijsku i ubiti ga kao pseto!

Možda bi Drift Maning u tome i uspeo da im sudbina nije poslala konduktera Melvila. Naime, starac ovoga puta nije želeo da ga prevare. Lepo je čuo dva hica i odmah pohitao da vidi o čemu se radi. Nije želeo da traži dežurnog službenika, jer bi ovaj sigurno rekao da mu se priviđa. Hrabro je potrčao u taj „prokleti vagon” odakle se već jednom oglasilo oružje. Pošto je žurio, na samim vratima sudario se sa nekim.

Bio je to Drift Maning!

Iznenađen ovim „napadom” s leđa i ne znajući kakva opasnost mu pretila, lupež je svom snagom odgurnuo Rut od sebe. Devojkica je pala pred Holidejeve noge i ponovo ga omela da zaustavi napadača.

Najgore je prošao kondukter koga je razjareni i pomalo uspaničeni Maning prosto pregazio; u stvari, bandit nije mnogo razmišljao, ali mu bilo jasno samo jedno: svako dalje bavljenje u vozu privuklo bi bar još nekolicinu ljudi, a on nije želeo da bude uhvaćen. Jedinu spas bio je skok.

Srećom, lokomotiva je iz ravnice počela da se penje uz blagu visoravan koju su, kao pobodena indijanska pera, krasila usamljena stabla četinarica.

Ispraznio je magacin zasipajući olovom vrata vagona, a kada je igla udarila u prazno, Drift Maning je dohvatio metalnu šipku i jednom nogom zakoračio u vazduh. Nekoliko trenutaka je oklevao, a onda se pustio...

Holidej se pojavio na platformi sa malim zakašnjenjem: Maning se već kotrljao niz strminu dižući za sobom oblak prašine...

Kondukter je promolio glavu napo-
lje.

– Nebesa! Šta se ovde dešava? Zašto samo vas napadaju i zašto se puca baš u vozu u kome ja radim?

– Pitaćemo onog drugog – hladno odvrati Dok.

– Kojeg drugog?

Istoga trenutka iz kupea se začuo prasak.

Holidej je je jednostavno preskočio konduktera i jurnuo u kupe. Bio je zabrinut za devojkicu. Ali, na vratima je zastao iznenađen neobičnim prizorom...

Trap Kolbi je nepomično ležao na leđima. Bio je mrtav!

Iznad njega je stajala Rut Kolins tvrdog izraza lica, držeći u rukama „derringer” koji se još uvek dimio.

Doku je odmah bilo jasno: Kolbi je uspeo da se dokopa svog kolta s namerom da likvidira devojkicu. Odlučna i snalažljiva, Rut se nije uplašila niti zvala pomoć: jednostavno je izvukla revolver iz tašne i pucala.

Sada je stajala, bleđa i nepomična i ukočenog pogleda zurila u žrtvu.

Kondukter se nesvesno prekrstio, a onda izjurio iz kupea. Pošto je uspon bio sve strmiji, kočnice su zaškripale i voz je počeo da usporava.

U jednom trenutku Rut se zaljuljala i činilo se da će pasti u nesvest. Ipak je uspela da se savlada i delimično nasloni na Doka. Nekoliko minuta je ostala tako, naslonjena na njegovo rame i obuzeta prijatnim osećanjem sigurnosti.

– Morala sam... – promrmljala je.

– Morala sam...

– Znam! – kratko je odvratio Holidej.

– A sada se smirite, molim vas.

Naravno, pucnji u vozu čuli su se u svim vagonima. Železnički službenik Vajt Kornel koji se nalazio u prvom kupeu video je nekoga da iskače. Naravno, nije bilo šanse da ga uhvati pa je izvukao revolver i krenuo napred. Putnici su bili mirni i šćućureni na svojim sedištima. Mnogi su pretpostavljali da je u pitanju neki napad ili obračun bandita, pa nisu želeli da se mešaju niti da se izlažu puškaranju.

Što se Kornela tiče, on se oprezno kretao prema kupeu odakle su se čuli pucnji. Kada je stigao, za svaki slučaj je malo sačekao pred vratima. Kako se iznutra nije ništa čulo, „rešio „ je da stupi u akciju: važno je nogom odgurnuo vrata i upao unutra.

– Niko da nije mrdnuo! – povikao je.

Rut se odvojila iz Dokovog naručja kao da se budi iz dubokog sna.

Prvo što je Vajt Kornel primetio bile su Kolbijeve čizme. Pogledao je oko sebe i kada se uverio da osim devojkice, čoveka u tamnom i njega nema više nikoga, glasno je upitao:

– Šta se desilo?

– Ovaj voz nije siguran, mister – obratio mu se Holidej. – Doživljavamo već drugi napad.

– Drugi napad? Ali, vi ste rekli...

– Nije važno šta sam rekao. Dvojica su pokušala da ubiju ovu gospođicu i...

– Ali...ali zašto?

– To ne znam. Ovaj je mrtav i neće hteti da govori. A drugi je pobegao, to jest... iskočio je iz voza.

Kornel obrisa čelo.

– Ništa ne shvatam – procedio je i okrenuo se prema Rut. – Zašto hoće da vas ubiju, gospođice?

– Ne znam – odvratila je ona tiho, još uvek bleđa i jedva stojeći na nogama. – Kad bi samo znala... Izgleda da je nekome stalo da ne stignem do kuće.

Vajt Kornel je vrhom čizme malčice pomerio telo Trapa Kolbija.

– Zar ga ne poznajete?

I čovek i devojka su ćutali, a to je bilo rečitije od svakog odgovora.

– Možda će ga prepoznati neko u Springfildu – smrknuto je zaključio.

– Šta da radimo sa njim? – pitao je kondukter koji se pojavio na vratima. – Ovde sigurno ne može ostati...

– Da ispraznimo jedan kupe? – predložio je Kornel.

– Što se mene tiče, radite šta hoćete – dobacio je Holidej. – Možete ga izbaciti i napolje.

– Napolje?! Taman posla! Ne mogu tek tako da izbacim nečiji leš iz voza!

– Mister – hladno mu je odvratio Džordžijanac. – Platio sam najskuplju kartu u ovoj gusenici i hoću da putujem kao čovek, a ne u društvu leševa.

Kornel prkosno podiže bradu.

– Mister, ja nisam kriv što je sa vama devojka na koju pucaju nepoznati banditi! Što se ne preselite u drugi vagon?

– To je vaš predlog?

– Da!

– Ja imam bolji.

– Koji, ako smem znati?

– Ovaj! – odvrati Dok, munjevito izvuče svoj „linkoln” i zabi ga u Kornelov stomak.

– Uzmite ovaj leš i nosite ga napolje ili će u roku od pet sekundi ovde biti dva leša!

Melvil se odmah sagnuo i zgrabio Kolbijeve čizme.

– Nebesa, ovaj se ne šali! – progundao je obraćajući se železničkom službeniku.

– Mister, moja je dužnost da... – počeo je Kornel. Ali, kockar je zapeo oroz sa nemilosrdnim sjajem u zenicama.

– Onda zbogom, gospodine – pocio je Dok ledeno.

– Ne mislite ozbiljno? – promucalo je.

– Zašto da ne? Vi niste prvi niti ćete biti poslednji koji je sleteo sa ovog voza. Dakle?

Železnički detektiv je slegnuo ramenima i dohvatio mrtvog Kolbija pod pazuh.

Holidej ih je ispratio do vrata.

– Ako se još neko pojavi u ovom kupeu – dobacio je za Kornelom – prvo ću pucati pa pitati šta traži!

Čovek nije odgovorio ništa.

Dok se konačno smestio na svoje mesto i pogledao devojku preko puta: imala je neki nedokučivi smešak na usnama.

– Prvo sam se plašila – priznala je – ali sada je to prešlo u zabavu.

– Vi ovo nazivate zabavom?

– Zabavno je posmatrati vas – ispravila se devojka. – Nadala sam se da ćete ostati ćutljivi, ali sam se prevarila.

– Imate šansu da se još mnogo puta u životu prevarite, devojko.

Ona je izustila da nešto kaže, ali se sa senkom razočaranja na licu samo promeškolljila na svom mestu. Nit bli-

skosti koju je osećala prema tom čoveku bila je prekinuta i sada se između njih ponovo podigao neprobojan zid hladnoće i nerazumevanja.

Ali, što su se više približavali Springfieldu njena osećanja su se sve intenzivnije menjala. Naime, prvobitno gnušanje koje je osetila posle instinktivnog pucanja u nepoznatog čoveka polako ju je napuštalo. Mučnina koja ju je obuzela kada je ugledala krv i lice mrtvaca, postepeno su ustupale mesto bojazni i nervozu. Uspela je da ubedi sebe kako je neophodno da život sagleda i sa onih tamnih surovih strana. No, najviše od svega ju je mučilo pitanje o tome šta će se dogoditi u Springfieldu... Ko zna šta ju je tamo čekalo?

Pisak lokomotive je za tren vratio u stvarnost. Pogledala je u Holideja koji je sedeo preko puta i pomislila kako je sve drugačije dok je on tu. Naime, taj čovek joj je ulivao osećaj stvarne, skoro opipljive sigurnosti budući da je bio ličnost koja je vladala svojim nervima isto tako izvanredno kao i revolverom. No, pomisao da će on skoro otići učinila ju je nesigurnom i pomalo očajnom. Jer, Springfield je za njega bio samo usputna stanica u beskrajnom lutanju koje je bilo deo njegove sudbine.

A kako će se osećati kada njega ne bude bilo? Ovde, u vozu iz Sent Luisa, spasao joj je život izlažući sebe ogromnoj opasnosti. Naravno, tako nešto nije morao da čini niti je imao bilo kakvu obavezu. Umesto da se skloni, on se prihvatio opasne uloge spasioca čineći to na način kao da je to nešto neumitno, sudbonosno i neizbežno, a ne rezultat njegovog dobrovoljnog angažovanja. I pritom je morala da prizna

da mu opasnost pristaje poput skladno skrojenog odela.

Okrenula se prema njemu.

– Možda sam bila malo...

Zastala je, iznenađeno gledajući oko sebe. Jer, Holidej više nije bio tu! Bila je sama...

Zastala je kao začarana i još jednom se okrenula oko sebe, zbunjena i nesposobna da prihvati istinu.

Malo je nedostajalo da potrči na jednu stranu, da ga pozove i zaustavi.

Ali, bez obzira na sve, Rut Kolins je bila žena. A prava žena ne trči za muškarcem, ma ko on bio

Potpuno skrhana, spustila se na sedište.

– Nebesa! – procedio je Šon Klej i skoro ispustio čašu. – Nemoguće! Da li me oči varaju ili...

Stajao je kraj otvorenih vrata saluna „Stara Betsi” koji je izlazio na peron železničke stanice u Springfieldu. Imao je odličan pogled na ceo taj prostor u kome su se tiskali železničari, nosači, putnici i badavadžije.

Šon Klej je bio meštani bez stalnog zanimanja i stalnog zaposlenja. Kažu da je u Springfield došao pre desetak godina, bez konja i sedla, poderanih čizama, prazne futrole, posut prašinom i obavijen ćutanjem. Prvo se mislilo da je u bekstvu, ali pošto ga nijedna potera nije nikada potražila, ostao je u gradu životareći i prihvatajući se najrazličitijih poslova. Pošto nije bio vredan, najviše je voleo da prenosi poruke, izviđa i špijunira za one koji mu dobro plate.

Bio je neobrijan, kosmat, podbulih očiju i zapuštenih, nakostrešenih brkova. Nosio je iznošen šešir, široku bluzu i iste takve izlizane pantalone.

– Nemoguće! – promrmljao je Šon Klej čiji je zadatak bio da trenutno motri na voz iz Sent Luisa. – Ovo je zaista... Pa nema ni Greja, ni Maninga ni Kolbija... – s mukom je prošaputao.

Još jednom je protrljao oči ne verujući da pred sobom vidi lepu, zelenooku Rut Kolins. Devojka je mirno stajala na peronu sa dva kofera ispred sebe. Sama!

Sasvim dole na kraju kompozicije, neki stranac je izvodio konja iz vagona. Ostalih desetak putnika izlazili su iz voza uputivši se prema glavnoj ulici, ili pak prema salunu „Stara Betsi”.

Šon Klej je spustio čašu na prvi sto i izleteo napolje.

Pošto se trčeći prilično zadihao, usporio je korak i prešao u užurbani hod. Nije pazio kako hoda, sudarao se sa ljudima, izvinjavao se ili pak bez reči produžavao dalje. Iznenada je naleteo na nekoga.

Sudar je bio žestok pa mu je šešir sleteo na zemlju. Ljutito je opsovao, dohvatio šešir i natukao ga na teme.

– Do vraga, zašto...

Onda je zastao, ugledavši pred sobom poznato lice Herija Trema, prvog Malojevog revolveraša.

– Mnogo žuriš, Šone? – upitao je cereći se.

– Ja... imam vesti...

– Kakve?

– Važne!

– Onda kaži meni.

Klej je oklevao. Naime, on je lično želeo da odnese važnu vest i tako osvoji

značajan poen za neki sledeći zadatak. Osim toga, jasno mu je rečeno da ono što zna ne sme da izbrblja nikome, jer mu se loše piše.

Ali sada se nalazio pred Tremom, gazdinom desnom rukom i možda budućim šerifom. Šta da radi?

Pogledao je mršavka u drečavo žutoj košulji i crnom prsluku. Nosio je beli „stetson” i pantalone iste boje sa crnim šavom sa strane. Bila je to najneobičnija kombinacija viđena u Springfildu, nabavljena direktno iz Sent Luisa.

Uz ovo neobično odelo išao je i crni opasač sa srebrnim zakivcima, a oko vrata ovog mršavog i dugonogog revolveraša visio je medaljon na tankom crnom gajtanu. Obrijana glava, malo uzdignuta usna i leva obrva davale su njegovom licu tvrd, prilično neprijateljski izraz.

Sam je došao u Springfild neposredno pred šerifovu smrt.

Naime, čuvar zakona u gradu, Vil Palmer, nađen je mrtav ispred svoje kancelarije. Koliko je sudija Din mogao da zaključi, šerif je nožem ubijen na nekom drugom mestu, a tek negde u zoru donesen pred kancelariju.

Samo dva dana kasnije sudija je, ne objašnjavajući svoju odluku, dao ostavku i povukao se na svoj ranč. Odbio je sve razgovore u vezi donesene odluke pravdajući se bolešću.

Posle toga su u grad došli neki sumnjivi momci na konjima...

Poznat po tome što organizuje rodeo predstave, Klint Maloj je objasnio da čuvena rodeo grupa „Karmodijevi pakleni jahači” iz Arkanzas Sitija, šalje svoje najbolje ljude kao prethodnicu kako bi utvrdili isplati li se poslati celu

trupu na tako dalek put i pod kojim uslovima.

Kada su neki poznavaoči rodea napomenuli da nisu čuli za njih, Maloj je ustvrdio da je to nova i već poznata grupa kojoj se smeši svetla budućnost.

Po gradu su već bili izlepljeni plakati i najavljivan je spektakl. Ali, iznenadna šerifova smrt i povlačenje sudije Dina skrenuli su misli građana Springfilda na ozbiljnije teme.

Da bi smirio duhove, Maloj je „velikodušno” ponudio Trema za šerifa, ali Gradski odbor nije prihvatio stranca. No, Trem je smatrao da je to već gotova stvar pa se tako i ponašao; zavodio je red tamo gde je smatrao za shodno, mešao se u poslove barmena i trgovaca, izbacivao pijance iz krčmi i zabranjivao nošenje oružja svakome ko nije imao njegovu dozvolu.

Bio je to period bezvlašća u Springfildu.

Situacija je bila krajnje osetljiva: sve je moglo da preraste u kaos ili da se vrati u uobičajen, normalan kolosek.

Gradski odbor je pokušao da interveniše, ali im je sve planove pomrsio odlazak sudije Dampesta Dina. Sva nastojanja da se od starog gospodina saznaju razlozi tog iznenadnog povlačenja, ostala su bezuspešna.

A u gradu nije bilo pogodnog čoveka koji bi mogao da ponese zvezdu. Jedino rešenje je bilo da se dužnost privremeno preda nekom pristojnom čoveku, a onda ubrzano traži kandidat za drugog šerifa.

Izbor je pao na Irvina Šela, snažnog i hrabrog nadzornika sa obližnjeg ranča, vičnog borbi i snalažljivog u neprilika-

ma. Međutim, čim je mladić došao u grad, Trem ga je sačekao, inscenirao neku svađu i rekao da će ga sledeći put ustreliti čim ga vidi. Naravno, mladić se brže bolje vratio na ranč i tako je šansa za privremenog šerifa propala.

– Šta ima novo? – upita Trem odme-
ravajući Kleja. – Čekao si voz?

– Jesam.

– Pa gde su?

– Ko?

– Znaš na koga mislim, budalo?

– Video si Greja i ostale?

Klej odmahnu glavom.

Trem se namršti.

– Šta to znači?

– Nema ih... nisu stigli.

Revolveraš ga dohvati za okovratnik.

– Možda nisi dobro gledao! Ili su ti oči plivale u viskiju?

– Kunem se da nisu! Ali, zato sam video nešto drugo...

– Šta pričaš? Šta je to drugo?

– Video sam nju, Heri... Zamisli!

– Nju? Hoćeš da kažeš...

Klej je nekoliko puta klimnuo glavom, osvrćući se oko sebe kako ih niko ne bi čuo.

– Ona je stigla... – kazao je nekako otežući. – Dakle, to znači da oni nisu uspeli!

– Pakao! – odbrusio je Trem. – Šta im se moglo desiti?

– Ne znam...

– Nemoguće da su sva trojica zabrljali! Hm... koga je ona dovela?

– Nikoga. Bila je sama.

– Sama?! Ti si stvarno pijan! Moraću s tobom ozbiljnije da se zabavim...

– Ali, video sam! Iznela je kofere, a onda ih dala nosačima. Otišla je polako

prema „Bel salunu” gde joj se nalazi otac.

Henri Trem je suženih zenica gledao niz ulicu i razmišljao. Očigledno, nešto nije bilo u redu.

– Vрати se – rekao je lagano – i raspitaj se o čemu se radi.

– Razumem.

– Čekam te ispred berbernice.

U stvari, Trem nije želeo da odnese polovičnu vest o neuspehu. Ako je Grej kiksirao, nemoguće je da se to desilo i Kolbiju i Maningu. Bar su oni znali svoj posao!

Međutim, ako je Rut Kolins zdrava i čitava stigla u Springfield, onda je tu umešano više prstiju. A što se tiče Denijela Kolinsa... njega su čekali crni dani... Kao i ostale „neposlušne” građane.

Lagano je prešao ulicu, idući korak po korak. I odjednom je osetio uznemirenost. Kao da se nešto isprečilo u vazduhu... Osim toga, prvi put su im se planovi izjalovili, prvi put su se pojavile komplikacije, a on sam se prvi put zamislio.

No, stvar nije bila naivna; trojica njegovih ljudi nije došla... Da li je moguće da...? Ne, nije hteo o tome ni da misli.

Ubrzo je ponovo spazio Šona Kleja koji je jurio ulicom kao da mu je medved za petama.

– Da li si nešto saznao? – upitao je nestrpljivo.

Klimnuo je glavom.

– Kondukter je bio razgovorljiv i raspričao se pred nekolicinom u „Staroj Betsi”.

– Šta je govorio?

– Svašta! O napadima na devojkę, pucnjavi, svašta!

– Pomenuo ih je? Pomenuo je nekoga?

Klej odmahnu glavom gutajući pljuvačku.

– Ne... ne poznaje ih. Kondukter je iz Sent Luisa i ne zna nikoga. Ali, odmah je rekao da su doneli jedan leš.

– Leš? Čiji je?

– Ne znam...

Trem je sve više gubio strpljenje.

– Polako pričaj šta si čuo – dobacio je nervozno. – Pazi, reč po reč, tačno onako kako je on izgovorio..!

– U redu... Dakle, razumeo sam da je devojkę napadnuta dva puta. Prvi put je napadač nestao, ispao iz voza... Drugi put je video sukob: jedan je pao mrtav, a drugi je iskočio iz voza koji se kretao...

– Maning ili Kolbi? – promrmljao je Trem. – Znači tako? Jedan od njih je živ i pešači kroz pustinju, a drugi je ovde – kazao je. – A njen pratilac? Ko je on? Sigurno revolveraš? Idiote, slagao si me da je sama!

– Bila je... kunem se. Možda su se rastali?

– Kuju neke planove. Ha, cura je naslutila nevolje i hoće da ih dočeka spremna! Uzalud... Njega ću ja uzeti na sebe. Neće ni trepnuti, videćeš!

– Malo vežbe, a? – smejljio se Klej.

– Gubi se! – izdera se Trem nervozno.

Ljutito mrmljajući, revolveraš se okrete i uputi se prema južnoj četvrti. Bio je to kraj niskih baraka, periferija na kojoj su stranci na tek zakupljenom zemljištu, podizali krov nad glavom. Kasnije su barake rušene i kraj su polako, ali sigurno osvajale nove spratne kuće.

Što se tiče Kleja, on se posle kratkog kolebanja, ipak vratio u „Staru Betsi”.

* * *

„Bel salun” se nalazio u Istočnoj ulici, na uglu raskrsnica u koju su se slivali putevi iz Klintonu, Tulse i Vičite. Drugi ugao zauzimala je poštanska stanica „Vels Fargo” koja je Springfield vezivala za zapadne delove Ozark visoravni. Na trećem se uzdizalo skladište drvene građe, odnosno, zgrada saluna „Vest” koja je pretvorena u magacine i narušavala celokupni izgled zgrada.

Rut je koračala ispred tamnopusnog nosača. Osećala je na sebi radoznale poglede, čula šapate i uzdahe... No, niko joj se nije javio niti je glasno pozdravio mada je među ljudima na ulici bilo lica kojih se sećala, pa i onih sa kojima je nekada drugovala.

Sada su odjednom svi obarali poglede i okretali glave.

Prolazili su jahači, kočije i rančerska teretna kola i činilo se da život ide svojim uobičajenim tokom. Metež i dovikivanje mešali su se za zvonjavom sa crkvenog tornja... Pa ipak, bio je to dug i težak put za Rut Kolins.

Očeva kuća joj nikada nije bila dalje nego tog dana. A kada je stigla do drvenih stepenica, zbunjeno je zastala.

Na prozorima je videla kapke spolja zakovane daskama. Sve je bilo neka-ko tmurno kao da je napušteno. Jedino su vrata bila otvorena: iz njih je prosto izbijala duboka, neprovetrena hladovina.

Na tremu sa leve strane nalazila se prazna stolica za ljuljanje!

– Ovde, gospođice? – pitao je momak sa koferom.

– Da. Unesi unutra.

Nosač se snebivao, ali nije mogao da odustane. Ušao je i brzo izašao, kao da se boji da će mu to neko zameriti.

Devojka je mislila da će odmah ugledati oca, ali njega nije bilo. Unutra su sedela samo tri gosta i tiho su razgovarali. Onda je ugledala četvrtog pored šanka i odmah prepoznala starog Sajmona Hjugeta. On i Deni Kolins bili su prijatelji još iz vojske i ceo život su se družili i dobro slagali.

Prazan salun joj je izgledao veoma čudno. I ona tri gosta bili su stranci, slučajno zalutali u primamljiv hlad krčme u centru Springfilda.

Lagano je pošla prema šanku. Zvuk njenih koraka prenuo je Hjugeta.

– Rut! – uzviknuo je dok mu se na licu ogledalo iznenađenje. – Otkud... kada si stigla?

– Vozom – odvrati ona kratko. – Gde je tata?

– Sada će doći – promrmljao je starac. – Kako si putovala?

– Loše. Hteli su da me ubiju.

Čovek je zapanjeno dmeri. Onda je pogledao oko sebe kao da strahuje da li će neko čuti devojčin odgovor.

– Šta to pričaš? – šapnuo je Hjuget i uhvatio je za ruku. – Hajde, sedi malo ovde – rekao je nežno, pomilovao je po kosi i postavio je za sto pored šanka.

– Drago dete, svake godine si sve lepša. Da sam...

– Izbegavate da pričate – kazala je. – A ja hoću punu istinu. Možete li mi kazati šta se ovde dešava? Hoću punu istinu!

– Kakvu, draga? U stvari, istina se ne množe reći, već samo naslutiti.

– A šta je sa tatom?

– Šta bi bilo?

– Nekome je na putu, čini mi se. Jer i ja nekome smetam, čika Sajmone. Sigurna sam u to pošto su pokušali da me spreče da dođem ovamo.

– Ko?

– Ne poznajem ih, ali pokušali su da me ubiju. Dva puta.

– Nebesa! – uzviknu starac i oči mu zasvetleše. – To je nemoguće! Ko se usuđuje da digne ruku na tebe? Možda ti se učinilo..?

Rut se spusti u stolicu. Tek sada je usetila umor i drhtavicu.

– Ako neko uperi „kolt” u vas, šta je to? Svakako nisam uobrazila.. Znajte da sam i sama ubila jednog...

– Ti...? – zagrcnuo se Hjuget.

Starac je zurio u devojkicu kao da je vidi prvi put. Onda mu je glava klonula na prsa.

– Dete... nešto se stvarno dešava – rekao je tiho. – Otac ti je uznemiren. Znaš... uobražava koješta!

– Uobražava?

– Da! Kaže da noću čuje pod zemljom neke udarce, priviđaju mu se senke, neko mu preti... i tako... Samo o tome! Uveče, čim padne suton, zatvara krčmu, uzima pušku i stražari. Čeka da ga napadnu i da se brani.

– Ko će da ga napadne?

– Ne znam!

– Neko hoće, čim su i mene uzeli na zub – odvrati devojkica zamišljeno.

– Nije trebalo da dolaziš. Nije uopšte trebalo da te poziva, mada ga razumem. Izgleda da ćeš morati nekako da ga umiriš.

Rut je pogledala oko sebe. Dok je sedela i pričala sa starim niko nije ušao u salun.

– Šta je sa „Vestom”? – upitala je.

– Ah, to? Klint Maloj je iznenada prodao svoj salun i počeo da gradi drugi, malo dalje.

– Gde?

– Odmah iza – pokazao je Hjuget prema severu. – Nema ni dvadeset jardi od nas.

– Zašto je to učinio?

Starac je slegnuo ramenima.

– Kaže da mu smeta velika gužva – odgovorio je. – Mnogo jahača, buke, muzike. Hoće da napravi nešto bolje i mirnije, ali evo, više od mesec dana, a nije odmakao dalje od temelja. I što je najčudnije, sve je ogradio žicom. Ne dozvoljava da bilo ko priviri tamo gde se radi. Kaže da sprema iznenađenje... Ah, evo i Denija!

Rut se okrenula i istovremeno ustala. Deni Kolins je ušao noseći pod miškom nekoliko kartonskih kutija. Devojkica je odmah bilo jasno da je u pitanju municija za pušku.

Stari vlasnik saluna je izgledao zaista čudno: seda kosa mu je bila neuredno razbarušena, guste obrve nabrane, a brada zarasla. Veliki tamnomodri podočnjaci činili su njegov pogled još sjajnijim i unezverenijim. Crna košulja koju nije skidao od ženine smrti bila je mokra, prljava i zalepljena od znoja. Nisive pantalone nisu bile najčistije kao ni vojničke čizme dugih sara.

Deni Kolins je prvo pogledao preko stolova, kao da prebrojava goste. Nešto je mrmljao sebi u bradu, a onda čudno zatresao glavom.

Rut pogleda u starog Hjugeta koji je nemoćno oborio pogled.

– Tata? – najzad se obratila ocu.

Vlasnik „Bel saluna” zastao je kao da ga je neko udario maljem po glavi. Izgledalo je kao da se ukočio, odnosno, da ne veruje svojim ušima. Taj glas...

– Tata, ja sam... – ponovila je devojka nežno.

Stari je nekoliko trenutaka posmatrao kćerku tupim pogledom. Onda su mu oči zasjale poznatim, toplim sjajem.

– Oh, ja sama stara budala – prekoreo je sebe. – Pa to je moja devojčica...

Zagrlili su se čvrsto i ćutke. Bio je to najduži zagrljaj u devojčinom životu. Jer, kad god bi pokušala da se odvoji od oca, on bi je još čvršće stezao uza sebe.

Onda se naglo izmakao i nekako uplašeno je pogledao.

– Moraš se skloniti odavde, dušo... Hajde, ovo su tvoji koferi? Imamo mnogo posla, Rut! – dodao je, uzeo njene kofere i poneo ih na sprat.

Još uvek je snažan, ali užasno rastresen, pomisli Rut idući hodnikom do dvokrilnih vrata. Bila je to soba njene majke koju je čuvao samo za nju.

– Prvo se ispavaj, odmori, pojedj nešto, a kasnije ćemo razgovarati. Mora da si se namučila od Sent Luisa dovde. Vrućina, a onda...

Rut je zastala i uhvatila oca za ruku.

– Gde je Rozi?

– Rozi? Pa... otišla je. Nije mi rekla zašto, samo je iščezla...

– Kako, tata? Pa bila je tu četrnaest godina!

On slegnu ramenima.

– Zar si sam? Nećeš mi reći da te je napustio i Korvel? On je imao odličnu platu kao barmen i...

– Tačno, otišao je i on – prekinuo je otac. – Pretili su mu...

– Ko?

– Oni. Znaš, oni misle i mene da preplaše, ali ne dam se. To nikako!

– Koji oni, tata? – zapita Rut glasno, lupnuvši nervozno nogom o pod. – Hoćeš li mi ispričati sve po redu? Šta se dešava i ko ti preti?

– Psst...! – utišavao ju je stari. – Hajde, zatvori vrata sobe!

– Ne! Idemo u salun. Ostavio si ga otvorenog, sećaš se? Ljudi će možda ući i videti da nema nikoga...

Stari Kolins bespomoćno slegnu ramenima.

– Sve ređe svraćaju, dušo..

Ipak, Rut je bila uporna. Uхватила je oca pod ruku tako da su lagano sišli dole.

– Ne trudiš se da ih dočekaš. Uostalom, i sada si ušao sa municijom. Zašto?

– Moram da je imam kod sebe ako ne želim da me zateknu nespremno...

– Opet „oni”, tata? Kako izgledaju?

– Jednom su imali kapuljače preko glava sa uzanim prorezima za oči. I nosili su baklje...

Devojka prvi put pomisli da sa njenim ocem nešto nije u redu. Ipak, to nije želela da uzme za ozbiljno, već samo kao trenutnu slabost. Znala je da je otac usamljen i bilo je normalno da mu se nevolje prikazuju u malo iskrivljenom svetlu.

– Sve to rade samo zato da me zaplaše, mila... Hoće da me nateraju da

ga prodam.. Ali ja neću da prodam moj lokal, baš u inat!

– Zar neko hoće da ga kupi?

– Maloj.

Ona ga iznenađeno odmeri.

– Maloj? Šta će mu kada diže novi?

– Doduše, samo mi je jednom spomenuo. Napravio se da je došao kao prijatelj, a u očima vidiš da je opasna lisica. Hoće da samo on ovde gospodari. Prodao je „Vest” i meni iza leđa hoće da gradi novi. I znaš šta je uradio? Ogradio se žicom, postavio stražare, ali ja vidim... Noću tuda promiču svetiljke... Taj se bavi nekim prljavim poslom. Možda...možda...

– Polako, tata – umirivala ga je Rut.

– Najvažnije je da smo sada zajedno...

– Bojim se da tebi nešto ne učine

– mrmljao je stari Kolins – i zato te molim da otputuješ što pre možeš. Pogrešio sam što sam te zvao.

– Ostajem – dobacila je devojka odlučno.

Naravno, odlučila je da mu ne pominje događaj u vozu shvativši da bi ga to još više uznemirilo i opteretilo. Pošto je videla u kakvom je otac stanju, bilo je jasno da mora da deluje smireno, kao da sve teče najnormalnijim tokom.

– Ali, ti nemaš iskustva u salunu? U Lajk Portu si radila u modnom studiju, a to je daleko od ovoga ovde! Znaš da po salunima ima puno grubih momaka i kavgadžija raznih vrsta. Morao bih neprekidno da pazim na tebe...

– Umem sama da se snađem.

– Ovo je drugi svet, mala moja – bio je tvrdoglav Deni Kolins. – Neću da te povrede...

– Ne brini...

Stari je ponovo počeo da mrmlja u bradu i trese glavom.

– Sačekaću ja njih, Rut, dušo. Doći će ti prokletnici na moj nišan – kazao je, uzeo krpu koja se nalazila ispod šanka i počeo snažno da trlja ploču.

Hjuget se približi devojci.

– Šta sada mislite? – pitao je tiho.

– Izgleda zaplašen.

– I meni se čini. Kao da mu je neko „dobro” pripretio i od tada više strahuje za lokal nego za sebe. Noću ne spava, a danju se vuče kao prebijen.

– Kada ćete izabrati šerifa?

– Niko ne želi značku, gospodice. Niko osim tog prokletog Trema.

– A ko je on?

– Revolveraš! Kažu da je vođa nekih „Paklenih jahača” koji spremaju rodeo spektakl u Malojevoj organizaciji. Mada ja baš i ne verujem u to! Od njihovog dolaska sve je krenulo naopako. Osim toga, ne izbijaju od Maloja...

Rut uzdahnu.

– Čudi me da je sudija Din tek tako dao ostavku.

– To je tačno, ali sa njim se ne može razgovarati. Odbija da nas vidi, a kamoli da nešto kaže. Zatvorio se na taj ranč i ponaša se kao pustinjač.

Za to vreme stari Kolins je brisao prašinu sa boca i nešto tiho zviždukao. Činilo se da je smiren i zadovoljan.

Odjednom se na ulaznim vratima pojavila nečija senka. Čim ga je spazio, Hjugetovo lice se zateglo, a oči čudno suzile. Ličio je na pauka koji se povlači pred novim neprijateljem. Rut se okrenula i ugledala visokog mršavog čoveka u žutoj košulji koji se lagano približavao sa smeškom na usnama.

Bio je to Heri Trem.

* * *

I Deni Kolins je primetio nezvanog gosta i sav se nakostrešio. Ruke su mu se mahinalno spustile niz bok, a telo nekako ukočilo.

Rut je bila potpuno mirna mada je slutila da posetilac pripada „onima“ od kojih je njen otac zazirao.

Pogledala je čoveka koji se približavao: hodao je ležerno, palčeva zadenu-tih za opasač i odisao samouverenošću.

– Čini mi se da volimo istu boju – rekao je prilazeći i sa interesovanjem odmeravajući njenu elegantnu žutu haljinu. – Vi ste naslednica ove jazbine? – dodao je.

Očekivao je bes u devojčinim očima, ali umesto toga, ona se zanosno osmehnula i odmah ga razoružala.

– Ja samo prodajem viski – odvratila je slatkim glasom. – Naručujete li?

– Nemojte reći da ćete raditi ovde?

– Zašto da ne? Mislite da je tako teško točiti?

On je bezobzirno odmerio.

– Naravno da nije, gospođice. Ali, šteta je da takva dama zarobi svoj život u ovoj pustinjskoj prašini.

– Da li je to sve što imate da kažete?

– Za sada. A šta drugo očekujete?

– Pa... znam neke kavaljere koji se prvo predstave...

Stari Kolins je stajao na drugom kraju saluna i slušao razgovor kao opčinjen. Jednostavno se nije micao.

Trem galantno skinu šešir i pokloni se.

– U pravu ste – složio se. – To je zato što nemam priliku da često srećem takve lepotice. Samo, mislim da pogled na moju obrijanu glavu nije nimalo prijatan.

– Zavisi kome pripada...

– Pripada Heri Tremu, gospođice. Dobrodošli u Springfield... i još bolje ga napustili – dodao je.

– Mislim da ću ostati.

– Da li sam vam već rekao da bi to bila šteta?

– Rekli ste.

– Onda, ostajem pri tome – kazao je i za tren pogledao u starog Denija.

– Da li ste slučajno došli ovamo ili su vas poslali?

– Poslao sam sam sebe. Inače, kako ste putovali?

Nagnula se prema njemu.

– Bilo je uzbudljivo. Neki momci su pošto– poto hteli da me osvoje, ali su se ubrzo ohladili.

Njemu se smešak zaledio na usnama.

– Ovde se ljudi jako lako ohlade. Imajte to na umu.

– Ne plašim se – odvratila je devojka poneta iznenadnom srdžbom. – I poručite svima da me neće zaplašiti!

– Ne znam na koga sve mislite, mlada damo?

– To vi najbolje znate...

Trem šakama obuhvati ivicu šanka. Iako se smeškao, pogled mu je bio zao i preteći.

– Za dan-dva ćete drugačije misliti – iscerio se i, ispruživši ruku, štipnuo devojku za podbradak.

Osmehujući se, ona je hrabro podnela taj dodir.

– Lepi ste – kazao je Trem mirno. – I zato vam opraštam uvredu.

U tom trenutku, stari Kolins je ljuto prišao.

– Ostavi je! Da je nisi taknuo!

No, Rut se hitro isprečila ispred njega.

– Zašto malo ne otvoriš prozore i provetriš ovu prostoriju? Hoćeš li?

On je dugo zurio u kćer.

– Zaista ne shvatam... – prošaputao je izgubljeno – Dozvoljavaš da te...

– Rekla sam ti da ne brineš – kazala je stisnuvši mu mišicu. – Svako ima svoje oružje, tata...

– Ali, neću da dozvolim...

– Molim te, tata!

– Ne, znam ja ko njega pušta s lanca, znam! I sada je došao da mi najavi posetu za noćas! Poslaće duhove da me dokusure, ha!

Slušajući starog, revolveraš se zlu-rado cerekao.

To je Denija Kolinsa još više iznerviralo, a Rut nije znala šta da uradi i umiri oca. U svom besu on ju je čak odgurnuo u stranu i našao se lice u lice sa revolverašem.

– Prokleta kopile! – prosiktao je besno.

Revolveraševe oči opasno blesnuše.

– Ne vredi što je kćer uz tebe – odbrusio je i udario starog posred lica.

Deni Kolins je nesigurno posrnuo, udario leđima o policu i srozao se okrvavljenog nosa.

– Da znaš da si uvredio budućeg šerifa, a to ti neću zaboraviti! Ja možda i jesam kopile, ali ti tako nešto ne smeš da kažeš.

Rut je nekao uspela da podigne oca. Bila je toliko ogorčena da je za tre-

nutak pomislila da izvuče „kolt“ iz njegovog opasača i puca u nasilnika. Ipak, nije tako nešto učinila pošto bi to bio njen kraj na samom početku. Ovaj hladnokrvni ubica se sigurno ne bi libio da je ustreli! Zato je morala da postupi pametnije i razložnije.

– Niste baš neki junak – dodala je trudeći se da joj glas zvuči što mirnije.

– Hoćete li možda i mene da udarite?

Trem se nagnu.

– Vas bih radije pomilovao – odvratio je tiho.

– To je mnogo teže nego nekoga udariti, mister.

Revolveraš je iznenada ščepa za obe mišice i, iako je stajala sa druge strane šanka, privuče je k sebi. Iznenadena ovim potezom, devojka se nije odmah snašla; no, čim se našla u njegovom zagrljaju počela je da se otima.

– Pustite me! – povikala je okrećući glavu kako bi izbegla njegovo lice izobličeno od požude. – Pustite me, to boli...

– Baš volim kada nekog boli moj dodir... – procedi Trem kroz zube, zapajuren od strasti. – Dobro je što ste došli pošto mi je baš nedostajala takva lepotica...

– Pusti me, nasilniče...

– Da te pustim? Ah, ne, naprotiv! Mislim da će nam mnogo lepše biti zajedno! Volimo istu boju, zar ne? – dodao je još više je privlačeći k sebi.

– Izvinite ako smetam – začuo se sa ulaza nečiji metalno rezak glas. – Ima li ovde soba za prenoćište?

Trem za trenutak zastade, pitajući se da li da obrati pažnju na slučajnog posetioca ili ga zanemari ne dozvolja-

vajući da ga bilo ko omete. Bez mnogo razmišljanja se odlučio na ovo drugo.

– Nema! – odbrusio je ne okrećući se.

– Ima! – viknula je Rut prepoznavši glas koji joj je neprestano odzvanjao u ušima. – Ima, kako da ne!

– Ja sam rekao da nema! – ponovio je Trem besno.

– Čini mi se da vi niste kompetentni za to – nastavi glas sa ulaza menjajući intonaciju. – Hteo bih da mi to kaže neko drugi.

Trem iznenada odgurnu devojkicu od sebe tako da je jedva uspela da se održi na nogama. Izbegavala je da pogleda prema vratima dok su joj obrazi bili zažareni od stida. Što se tiče revolve-raša, on je popravio kragu i prsluk, maramicom obrisao oznojane dlanove i polako se okrenuo.

Bio je neprijatno iznenađen kada je shvatio da onaj čudan neprijatan glas pripada izuzetno elegantnom neznancu neobičnih očiju. To ga je još više razljutilo.

– Nisi morao baš sada da naiđeš – odbrusio je vraćajući maramicu u džep prsluka.

– Dolazim onda kada mi to odgovara – hladno je odvratio Dok.

Trem odmeri torbu od krokodilske kože koju je neznanac držao u ruci, pitajući se da li ispod zakopčanog kaputa na bedru ima opasač ili mu se to samo pričinjava... Pogledao je devojkicu i zaustio nešto da kaže, ali je odmah zapazio da ona došljaka gleda pogledom koji kazuje da ge ne vidi prvi put. Onda se setio Klejove priče o tajanstvenom strancu koji je bio uz nju i pretpostavio

da bi to mogao biti taj. Znači, to je čovek koji je likvidirao Greja i Kolbija...

– Hej, zar se poznajete? – povikao je nalaktivši se na šank. – Nije li to vitez iz voza, lutkice?

Dok je u potpunosti ignorisao njegove reči.

– Izgleda da samo ovde ima soba? – obratio se devojkici. – Jedan salun je zatvoren, drugi se, kažu, zida, a hotel je popunjen.

– Imam sobu za vas – kazala je Rut i sklonila pramen kose sa čela. – Ostajete li duže? – dodala je, a Trem je načuljio uši.

– Videću – odvratio je Džordžijanac neodređeno. – Sve zavisi...

– Uostalom, nije važno – ubacila se devojkica, pocrvenevši. Da li je bila puka slučajnost što je naišao baš sada, zapitala se.

Naime, u trenu joj se učinilo da se poslednjih dana njen život sastojao od iznenađenih, ali odlučujućih intervencija ovoga čoveka koji se pojavljivao onoga trenutka kada je bila u ogromnim nevoljama.

– I mene interesuje koliko ostajete – umešao se Trem. – Ovde se mora znati na čemu smo. Da li se odnekud poznajemo?

– Ne verujem – odvratio je Holidej hladno.

Trem se kratko i nevoljno osmehnuo, osetivši da stranac pripada onoj vrsti ljudi koja se ne može slomiti ni rečju ni pretnjom. Takve je bilo najbolje pridobiti za sebe i ostaviti na miru do prve prilike.

– Ličite mi na kockara – kazao je mnogo mirnije.

– Trenutno sam umoran i ne odgovara mi ćaskanje – odvratio je ovaj.

Trem se ukočio i mahinalno pošao rukom ka opasaču. No, stranac je u tom času zabacio unazad peš kaputa i otkrio dršku „kolta” ukrašenog slonovačom. Pogledali su se oči u oči i lupež je prvi spustio pogled. Onda je bez reči napustio salun.

Rut je pomogla ocu da se osveži, a zatim ga povelala do sobe. Starac je nešto nerazgovetno mrmljao, ali ona nije obraćala pažnju. Nežno ga je pomilovala po kosi i uhvatila ga pod ruku.

Za to vreme Sajmon Hjuget je lagano prišao šanku.

– Mister – obratio se Holideju s učtivošću u glasu – vi ste prvi čovek pred kojim je Trem podvio rep! Oh, sto mu gromova, ovo je vredelo videti!

Dok klimnu glavom.

– Takvi podviju rep samo jednom, drugi put ujedaju.

– Da niste... da vi niste možda... federalni maršal?

– Naravno da nisam. Uostalom šta je sa vama u ovom gradu?

– Teško je to ispričati u nekoliko reči, mister.

– Ipak pokušajte – dobacio je Dok hladno.

Starac uzdahnu.

– I sami ćete se uskoro uveriti.

* * *

Nije bilo poznato koliko dugo je Klint Maloj u Springfieldu. No, znalo se da je došao odavno velikim zatvorenim kolima i tu i ostao. Neko vreme se bavio trgovinom, pomalo krijumčario oružje Indijancima, a kasnije uzgajao konje.

Kada mu je i to dosadilo, preprodavao je zemljište i sitne rančeve da bi se na kraju posvetio organizovanju rodea.

Bilo je očigledno da mu je ljubav prema konjima bila opsesija, bilo da se radilo o trgovini, bilo o raznim revijalnim izložbama. Učestvovao je na vašarima gde je organizovao trke i uveo čitav sistem kladionica, određivao nagrade i čak podmićivao jahače da ne stignu prvi ako to njemu nije odgovaralo.

Ipak, stalni izvor prihoda bio mu je salun „Vest” koji se nalazio na glavnoj gradskoj raskrsnici. U poređenju sa „Bel salunom” ovaj Malojev je bio mnogo veći, bogatiji i raskošniji. Dok se u „Vestu” noću ludovalo, u „Bel salunu” se životarilo. Naime, Kolinsov salun je prihvatao sve one koji nisu mogli da uđu u onaj lepši i raskošniji...

A onda, iznenada, „Vest” je preko noći ispražnjen. Sav nameštaj je odnet na Malojev posed, a istog prepodneva u zgradu su utovarene zalihe drvene građe Rekse Tašingema. Sve je bilo tako čudno i neočekivano da su se ljudi skupljali ispred zatvorenog saluna, ne mogavši da veruju sopstvenim očima.

Nedugo zatim, neobični postupci vlasnika „Vesta” dobili su objašnjenje. Neko vreme pre zatvaranja, Maloj je nedaleko od Kolinsovog saluna otakupio komad tvrdog golog zemljišta. Nekoliko dana kasnije oko zemljišta je dignuta ograda od bodljikave žice, dok je u ograđenom prostoru podignuta prostrana baraka u koju su se uselili neki čudni ljudi. Maloj je rekao da su to radnici koji će za njega baš tu sagraditi velelepan salun, nešto specijalno što nije viđeno ni u pet susednih država. Nije direktno rekao kako će sve

izgledati, ali se moglo naslutiti da će tu biti otmenih „dama za zabavu”, ali i muzike zajedno sa veselim igračicama u izazovnim haljinama. U svakom slučaju, govorkanja su se pojačala kada su se pojavili radnici koji su, istina, nosili pijuke i lopate, ali i opasače sa revolverima. Neizvesnost je postala još veća kada je u grad prispela grupa konjanika koji su se predstavili kao rodeo jahači i ulogorili se u Malojevom ograđenom prostoru. Odmah posle toga počele su se događati neprijatne stvari koje su izazvale nespokojstvo i nervozu građana Springfilda.

Nekoliko dana kasnije, kako su pričali retki očevici, ispred „Bel saluna” projahali su neki maskirani konjanici sa upaljenim bakljama. Napravili su nekoliko krugova oko saluna, nešto dovikivali vlasniku, a onda se izgubili.

Sutradan je šerif Vil Palmer nađen mrtav ispred svoje kancelarije.

Dva dana kasnije sudija Din je dao ostavku, a koji dan posle toga „Bel salun” je osvanuo polupanih prozora.

Sledeće noći Denija Kolinsa su na pragu saluna pretukli nepoznati jahači sa maramama na licima. Još gore je bilo što niko nije smeo da mu pritekne u pomoć.

I tako je, čim se oporavio, stari Kolins počeo da dežura noću sa puškom u ruci. Na taj način je za građane Springfilda prestala da postoji još jedna krčma. Naime, ljudi su počeli da izbegavaju suludog Kolinsa koji je svima pričao da mu prete, da ga plaše i da hoće da ga upropaste.

Kada su ga pitali o kome se radi, nije znao da kaže. Bili su to neki nepoznati „oni”, bez imena, opisa i tačnog broja.

Ipak, oni najverniji posetioци svraćali su samo danju. Noću su odlazili u hotel „Atlantik” ili jahali u najjužniji deo grada gde su krčme nicali kao pečurke, a piće bilo loše i jeftino. Bio je to sumnjiv kraj gde su se okupljale pridošlice i zadržavali prestupnici najrazličitijih vrsta. Starosedeoци su ga se klonili, sa neodobravanjem posmatrajući te došljake posute prašinom kako se šire i postaju deo njihove sadašnjosti.

No, poslednjih dana u gradu je zavladała nedoumica i zacario strah. Jer, mesto je ostalo bez šerifa i sudije dok su se revolveraši poput Trema šepurili ulicama, a Klint Maloj postajao sve bahatiji.

Bio je već smiraj dana kada se Trem približio prostoru ograđenom žicom. Video je Maloja kako sedi okružen trojicom ljudi koji su pijucima nešto kopali u dubokom rovu. Dao mu je dogovoreni znak i obojica su se bez reči udaljili.

Klint Maloj je bio visok snažan čovek koji je prešao pedesetu. Malo veći stomak bio je posledica godina i ugodnog života, ali mu nije mnogo smetao. Nosio je širok džemper sa okruglim izrezom i preko njega pričvršćen opasač. Pantalone su bile iste boje kao džemper, čizme tankih donova i niskih potpetica, a šešir jednostavnog oblika i u tonu sa ostalim delovima odeće.

Naravno, to je bila garderoba za dan, kada je nadzirao kopanje i obavljao razne fizičke poslove. Uveče bi se obukao u odelo ili smoking i praćen Herijem

Tremom ponosno šetao kroz gradske salune i restorane.

Bio je šesti dan od smrti šerifa Palmera. Naravno, ubica nije pronađen, novog čuvara zakona nije bilo i to je unosilo izvesnu strepnju i strah među ljude.

Trem je lako dotakao obod belog „stetsona” i klimnuo glavom. Oštrim nožem oljuštio je veliku jabuku, a onda je, ko zna zašto, zavitlao je u vazduh.

– Devojka ostaje – saopštio mu je revolveraš bez uvoda. – Dakle, to je komplikacija više...

– Dalje!

– Sa njom je neki momak... Doputovali su zajedno, ali nisam siguran da su bliski. Ovaj, on... uzeo je sobu.

– Dalje.

– Čini se da je on likvidirao Greja i Kolbija. Maning je iskočio iz voza i ko zna gde je sada.

– A Kolbijev leš?

– Momci su ga jednostavno strpali u džak i odneli u brda.

Klint Maloj je imao izražene jagodice tako da je na prvi pogled izgledalo da se neprestano smeška. Tako je bilo i sada mada je bio veoma ljut.

– Ne valja – kazao je kratko. – Moramo požuriti.

– Šta treba da uradimo?

– Taj momak sa njom... Sigurno je pozvan da joj pomogne... To znači da tip treba da nestane.

– To uzimam na sebe.

– Sam?

Trem se nadmoćno osmehnu.

– Ni do sada mi niko nije bio potreban.

Maloj ga ovlaš odmeri.

– Lažeš – kazao je otvoreno. – Vidim da nisi tako siguran u sebe.

Trem se trže.

– Zašto ne bih bio?

– To mi ti reci. Dakle?

Nije imalo smisla pretvarati se, zaključio je revolveraš. Maloj je imao iskustva sa ljudima i bio veoma prepreden. Osim toga, ljude kojima je bio okružen poznavao je „u dušu”.

– Pa... ne kažem da je mačji kašalj... – promrmljao je Trem bezvoljno. – Hladnokrvan je, brz...

– Iskušao si ga?

– Na neki način, ali ne bih želeo da objašnjavam.

– Da li je revolveraš?

– Jeste! Ali imam utisak da je i kockar. Nosi fino elegantno odelo.

– Elegantno?

– Da, pravo salonsko odelo, nezamislivo za ovaj pakao. Drške koltova su mu ukrašene nečim kao da je od slonove kosti...

– Čudan svat – složio se Maloj. – Uzmi još dva momka i...

– Ne – odbio je Trem. – Sam ću!

– Rekao sam da uzmeš dvojicu! – ponovio je Maloj energično. – Ne želim da te izgubim kada si mi najviše potreban. I još nešto! Noćas budi miran, čuješ li? Nastavićemo sutra.

– U redu.

– Ništa sa salunom, jasno? Ni sa devojkom!

– Žgodna je, tako mi...

– I zapamti – presekao ga je Maloj. – Jezik za zube!

– To činim stalno.

– Uredi da to rade i ostali, pogotovo Klej – dobaci Maloj, okrete se i krenu nazad prema baraci.

Trem je nekoliko časaka zurio u tom pravcu, a onda se uputio ka izlazu iz ograđenog prostora.

* * *

Skrhana dugim putem, dramatičnim događajima u vozu, a kasnije i kod oca u salunu, Rut je čvrsto spavala nekoliko sati. Onda se iznenada trgla i pogledala oko sebe. Sobu je osvetljavala srebrnasto zlatna mesečeva svetlost pa je mogla da vidi obrise svih predmeta.

Zatim je začula korake.

Za trenutak se ukočila, ne usuđujući se da se pomeri.

Oca je ostavila na ležaju u kuhinji pošto je tamo zaspao. Nadala se da će se bar malo odmoriti, ali...

Možda je ustao?

Brzo je zbacila prekrivač, pronašla kućnu haljinu i, ne paleći svetiljku, izašla u hodnik. Obuzeta strepnjom, za tren je pomislila da potraži Holideja na kraju hodnika. No, brzo je odbacila tu ludu misao i sišla niz stepenice na prstima.

Dole je gorela sveća čiji se plamen izvijao poput zmije. Polako se nagla preko ograde i ugledala oca koji se nalazio u neobičnom položaju; klečao je prislonivši uho na pod dok mu se sa desne strane nalazila puška.

– Tata! – pozvala ga je tiho.

Nije je čuo niti se bar malo pomerio.

Lagano je krenula dole i drvene stepenice su zaškripale. To je na starog

delovalo kao udarac. Hitro se uspravio i zgrabio pušku.

Rut ga osmotri sa jezom: razbarušena kosa, zažareno lice, blistav pogled i otkočeno oružje... Da li je moguće da sa njim nešto nije u redu, pitala se.

– Tata, ja sam... Rut – kazala je nežno. – Šta radiš tu?

– Pssst, draga! – stavio je prst na usta i pogurio se.

Ona zastade.

– Ali zašto? Šta se dešava, tata?

– Zar ne čuješ? – prošaptao je. – Dodi ovamo i oslušni. Lepo se čuje...

– Ne čujem ništa – odvrati devojka užasavajući se pomisli da joj je otac pomerio pameću. – Zašto ne legneš i ne odspavaš?

No, stari je bio uporan.

– Ali... čuju se... Dolaze kroz zemlju... kao pacovi!

Rut mu se približila.

– Ali, tata...

Izraz njegovog lica postao je tvrdi.

– Ne veruješ mi? – upitao je grozničavo. – Ako se malo sagneš, čućeš. Hajde, nasloni uvo na pod.

– Ali...

– Sagni se i oslušni – naredio joj je.

Povinovala se njegovoj želji samo da bi ga smirila. Opirati se u takvim prilikama značilo bi samo pogoršati situaciju.

Prislonila je uho... i...do nje su zaista dopirali potmuli udarci. Samo... to nije bilo blizu. Zvuk je mogao da stigne sa bilo koje udaljene tačke van saluna.

Pa ipak, u ovo gluvo doba ti potmuli, daleki udarci odjekivali su zaista stravično.

– Čuješ li?

– Čujem.

– Šta sam ti rekao?... Šta sam ti rekao?

Odmah je pomislila na Malojev salun koji se podizao u blizini. No, sada nije bilo vreme za radove. Pa sat je pokazivao destak minuta posle ponoći.

– To nije kod nas, tata – kazala je.

– Jeste! – razbesneo se stari. – Znam, siguran sam da je tu! Rovare, da me iznenade... Sačekaću ih!

– Hajde sa spavamo – predložila je devojka. – Imamo sutra mnogo toga da pričamo, a ne...

– Samo ti spavaj, draga. Ništa ne brini, ja ću te čuvati – kazao je, ugasio sveću i lagano se spustio na stolicu.

Bio je okrenut ka ulaznim vratima; kundak puške naslonio je na kuk, spreman da deluje ako zatreba. Više nije obraćao pažnju na kćerku.

Ona je stajala i posmatrala ga. Uzalud se tešila da je sve to prolazno; neko je do te mere uznemirio njenog oca da se stari Kolins potpuno promenio i izgubio svoj duševni mir.

Uzdahnula je znajući da sada ništa ne može da promeni. Zato je krenula nazad, ostavljajući oca njegovim mislima i slutnjama. I tek kada je zatvorila vrata sobe, briznula je u plač.

* * *

Bilo je rano jutro kada je Rut poterala kola i uputila se prema ranču sudije Dina.

Držala je uzde dok joj je vetar mrsio kosu i razmišljala: ako je šerif Palmer pao kao žrtva mračnih i podlih namera neke gradske „zverke”, nije mogla da razume zbog čega se sudija povukao i

dao ostavku u svojim najboljim godinama.

Jače je poterala konja, a prašina se još više uskovitlala. Kraj kojim je putovala počeo je polako da se menja i ona kratko uzdahnu; žućkasti tonovi pejzaža prelazili su u zelene dok su retke šume izbile po obrocima poput ježevih bodlji. U kotlinama se škrto pojavila trava koja se presijavala na jutarnjem suncu.

Rut se sada osećala mnogo prijatnije, jer je imala prikladniju odeću; umesto duge elegantne haljine nosila je kožnu bluzu i muške pantalone sa mnogo džepova. Traka kojom je vezala kosu bila je jedini uočljiv žut detalj pošto je tu boju obožavala. Nije ponela šešir, ali se zato na sedištu pored nje nalazio očev pištolj.

Senke su postale vidno kraće kada je začula udaljene revolverske pucnje. Izdigla se u sedištu kako bi odredila šta je u pitanju...

Pucnji su dolazili baš iz pravca prema kom se uputila, to jest sa ranča.

Videla je tanak stub dima malo zaklonjen bregom i skrenula sa glavnog puta u polje. Zemlja je bila tvrda tako da su točkovi izdržali neravan teren. Pošto je poznavala kraj, devojka je znala da postoje prečice koje će je mnogo brže odvesti do nekih mesta.

Kada je već jasno videla krovove zgrada i čula muk goveda u koralu, ponovo se oglasio „kolt”.

Prišla je još bliže ranču i videla da je velika kapija širom otvorena. Prošavši kroz vratnice, Rut zategnu uzde: u dnu dvorišta stajala su dva muškarca i ćutke je posmatrala.

Mlađi je držao u rukama zadimljeni „kolt“.

Bio je to Sal Din.

Njegov otac, bivši gradski sudija, nonšalantno mu je stavio ruku preko ramena i radoznalim pogledom odmerio devojkicu.

Sudija Din još uvek je bio naočit i krepak čovek. Imao je prijatno lice blagih očiju, pravilna usta i mali nos. Kada je devojkica prišla bliže, prepoznao je i oči su mu blesnule radosnim sjajem. Ali to je trajalo samo nekoliko sekundi i pogled mu je ponovo ugasnuo.

– Oh, to si ti, Rut! Zaista veliko iznenađenje.... Dobro došla.

Devojci se učinilo da je u trenu shvatio o čemu se radi, to jest, da je pretpostavio koji je razlog njene posete. No, ipak se prijateljski nasmešio i pokazao rukom na mladića.

– Poznaješ Sala? – upitao je kratko.

– Jedva – odvrati devojkica osmehujući se. – Deca tako brzo rastu... Pravi momak!

I zaista, mladić je bio visok i vitak dok su mu crte lica u mnogome podsećale na očeve. Pored toga, iz držanja i pogleda obojice moglo se shvatiti da između oca i sina postoji divan odnos pun ljubavi i poverenja. Od kada je sudijina žena umrla taj odnos je postao još čvršći.

Rut odmeri oružje u mladićevim rukama.

– Da li je to neki čas? – upitala je.

– Da – odvrati sudija suvo. – Dosta je buljio u knjige, vreme je da nauči prave stvari. Hajde, izvoli u kuću, Rut – pozvao je.

– Hvala, ali radije ne – odbi devojkica. – Žurim da se vratim, jer je tata ostao sam.

– Kako mu je?

– Loše...

Sudija uputi mladiću poseban pogled koji je značio da ih ostavi nasamo. On je to razumeo, klimnuo glavom Rut u znak pozdrava i žurno se udaljio.

Din je poveo devojkicu do verande gde su se nalazile tri udobne fotelje i stočić.

– Kada ste poslednji put bili u gradu? – upita Rut ne okolišeći.

– Ne sećam se – odvrati ovaj. – Izbegavam da odlazim tamo. Ako mi je nešto potrebno, pošaljem nadzornika u nabavku i to je sve. Da li se dešava nešto posebno?

– Naravno, ali kako biste vi to znali? Ovaj... neko opседа moga oca. Uvrteo je u glavu da hoće da mu uzmu salun i da ga ubiju. Noću ne spava, neprestano stražari s puškom. Nepoznati ljudi se šepure po gradu i niko im ne može ništa...

Sudija je bio potpuno miran i nije pokazivao nikakvo interesovanje za devojčinu priču. Ili je sve već znao ili ga tako nešto uopšte nije interesovalo.

– Ja sam daleko od svih tih događaja. Ne želim da imam ništa s tim.

– Oh, bože, zaista vas ne prepoznajem! Pa ovo je vaš grad! Godinama ste u njemu delili pravdu, a sada odjednom...

– Zašto si došla, Rut? – prekinuo je. – Da mi držiš predavanja? Mnogi su već pokušali, ali ja ipak ostajem pri svome.

Ona se nagnu napred.

– Nemate pravo da se ogradite, sudijo! Evo, ja ću ostati i boriti se za svoj salun ako je nekome stalo da ga uništi.

– Bolje nemoj – kazao joj je Din mirno. – Ako hoćeš da me poslušаш, prodaj sve i odvedi oca u Lajk Port. Smesta!

Rut uzdahnu.

– Vi nešto znate, ali to prećutkujete, zar ne? Ko vas je tako preplašio? Zna li da su mene hteli da ubiju u vozu? I to dva puta!

Sudija se prvi put nervozno promeškoli. Uzeo je ugašenu lulu i istresao pepeo preko ograde.

– To je razlog više da se što pre vratiš – kazao je posle kraćeg ćutanja.

Ona shvati da je sudija zaplašen, odnosno da je promena u njegovom ponašanju rezultat nečega veoma ozbiljnog.

– Šta se desilo, sudijo? – polako je upitala.

Nije joj odgovorio. Uzeo je duvanke su iz džepa i počeo da puni lulu.

– Znači, uzalud sam dolazila... – kazala je tiho. – Nadala sam se da ću nešto doznati. Mislila sam... čovek kao vi, sudijo, ne može tako dugo da oстане po strani.

– Dosta! – prekinuo ju je oštro. – Ništa me se ne tiče! – dodao je, dok mu se lice smrklo, a brada zadrhtala. Ponovo je istresao lulu, iako je nije ni zapalio. Osvrnuo se oko sebe i kada se uverio da nikoga nema u okolini, nagnuo se prema devojci.

– Sve je to komplikovano i surovo, a ti si strašno mlada i naivna, draga moja. Znaš, kada je šerif ubijen, zaključio sam da su ga ubili na drugom mestu, a onda dovukli na ulicu. Bio

sam spreman da isteram stvar do kraja, ali...

– Ali?

– Onda su jedna noći došla trojica jahača – nastavio je Din uvukavši glavu u ramena. – Upali su u kuću sa kapuljačama na glavama, podigli me iz postelje i gurnuli Sala ispred sebe. Tada su jasno rekli da će ga ubiti ako se ne povučem! Odmah i bez oklevanja...

Sada joj je cela stvar bila mnogo jasnija. Sudija Din je zbog sina jedinca stavio na kocku svoju čast, svoj položaj i karijeru...

– Ne znate ko su bili?

– I da sam znao... zar sam mogao da dokažem? Zar sam mogao sam da se borim? Sina nisam mogao da držim pod kaputom ili pod ključem. I tako sam se povukao...

– Ali...

– Nema „ali“, dete! Stavili su me pred svršen čin; ili da se odmah ujutru povučem ili da se oprostim od sina. To je sve. Kao što vidiš, istovremeno je i strašno i jednostavno. A sada... mislim da je bolje da odeš – dodao je ustajući sa stolice dajući joj do znanja da više ne želi bilo kakav razgovor.

Za tren se okrenula i na drugim ulaznim vratima ugledala Salovo lice. Čeznjivim pogledom je odmerio njena kola kojima se vraćala u grad. Razumela ga je pošto je bio mlad i željan društva, a otac mu je sigurno zabranio svako napuštanje ranča. Pošto je sudija stajao okrenut leđima, samo je mahnula mladiću i napustila kuću bez pozdrava.

Razmišljala je o onome što je sudija rekao i kockice su počele lagano da se sklapaju. Šerif je uklonjen, sudija

ucenjen, njen otac zaplašen.... Neko je zaista nameravao mirno da vršlja gradom. A taj „neko” mogao je da bude samo Klint Maloj.

Naravno, bila je to samo pretpostavka bez dokaza, ali na osnovu onoga što je videla i čula, Rut je jednostavno osećala njegove prste u svemu tome. Ti silni tobožnji „rodeo jahači” na njegovom posedu, onaj razroki revolveraš, očeva halucinacija o maskiranim konjanicima sa bakljama... U stvari, sada je znala da nije u pitanju halucinacija pošto je i sudija govorio o maskiranim ljudima. A sve je počelo dolaskom Malojevih ljudi...

I šta je uopšte hteo taj čovek? Kakvu vlast za sebe?

Ošinula je konja i izbila na puteljak. Životinja je pojurila i kada je u trenu sklopila oči učinilo joj se da leti. Bilo je veoma toplo, a vazduh je postajao sve vreliji.

Kada se ponovo našla na glavnom drumu, iza jednog useka se pojavio jahač i našao se tik pred njenim kolima. Iznenadena, snažno je povukla levu uzdu kako bi izbegla sudar. U magnovenju je opazila žutu košulju i odmah prepoznala Heri Trema.

Iako s mukom, nekako je uspela da se zadrži na sedištu. Veoma vešto i brzo revolveraš je sa svog sedla dohvatio uzde devojčinog konja i začas ga smirio. Pritom se neprestano smešio.

Rut odmah skrenu pogled prema „koltu” na susednom sedištu. Međutim, od siline udara revolver je skliznuo na papučicu za noge. Bespomoćno ga je pogledala shvatajući da ne može da ga dohvati, jer bi Trem primetio takav

pokret. Ipak, imala je bar bič u rukama.

Što se tiče revolveraša, on je pokušao da svom licu da neki zavodnički izraz mada mu to nije polazilo za rukom.

– Šta hoćete? – upitala je devojka brišući znoj sa čela malom maramicom.

– Ovuda ne bi trebalo da vozite sami – kazao je.

– Čega da se plašim? Zvečarke?

– Ima i toga...

– Ja sam ovde rođena, mister. Poznajem kraj, pa i zvečarke svih vrsta.

Trem je pažljivo odmeri.

– Šta je rekao sudija?

– To se vas ne tiče!

– Tiče me se, itekako! Pogotovo ako konce pokuša da mi smrsi neka lepoticica!

– Ako mislite da ću pasti na jeftine komplimente, onda ste se prevarili!

On joj se opasno približio.

– Gospođice... – progundao je kroz zube opasno sevajući očima – što se ne vratite odakle ste došli? Prodajte salun, odselite se i uživajte u miru. Inače...

– Inače?

– Inače ću zaboraviti da ste dama.

– Već sam rekla da ću ostati – odvrtila je i zatresla uzdama spremna da krene. No, Trem nije želeo da je pusti.

Uostalom, niko ih nije video. Bili su sami u divljini, a oko njih pustoš.

– Ne žurite – doviknuo je i uhvatio je za ruku. – Nismo završili naš susret u salunu.

– Sklonite se! – povikala je, izmakla se koliko je mogla i zamahnula bičem.

No, bila je suviše spora za izvežbane reflekse jednog revolveraša: odjednom se ponovo našla uklještena među

njegovim rukama. Pokušavao je da se svuče sa sedišta dok se iz sve snage opirala i otimala.

Shvativši da ništa ne može da učini, palo joj je na pamet da pribegne lukavstvu.

– Večna borba muškarca i žena – dobacila je dahćući: – Zašto ne prestanete sa silom i jednostavno dozvolite da vas poljubim?

On se prenu. Izgleda da je iščekivao sve, samo ne ovo.

– Zar... Mislite ozbiljno?

– Zašto da ne?

– Pristajem – iscerio se. – Ali sa svaki slučaj ću vam držati ruke.

– Ruke nisu važne... – promrmljala je.

Za trenutak je postao podozriv; ipak, ona je bila tako blizu, mlada, lepa i poželjna. Usne su joj bil tako vlažne, rumene i pune...

– Neka poljubac bude samo početak, lutkice – progundao je ošamućen njenom blizinom.

Usne su im se spojile, ali samo za kratko.

Trem je prvo uzdahnuo, a onda s bolom zaurao. Naime, Rut Kolins mu je skoro pregrizla donju usnu: za tren ga je oblila krv i zaslepio ga strašan bol.

Devojka je ošinula konja i pojurila. Nije želela niti imala vremena da se osvrće. Divlje je gonila životinju, kako bi se domogla grada pre nego što se Trem osvesti i stigne je.

Sada je iza sebe imala smrtnog neprijatelja!

Ipak, nije izdržala, a da se ne osvrne...

Nebesa!

Vranac Heri Trema jurio je za njom kao sumanut. Nije verovala da će tako brzo krenuti za njom. Ali, šta je tu je. Morala je nešto da pokuša; sagnula se i dohvatila revolver. Uspela je da ga otkoči, a onda zadene za kaiš pantalona.

No, znala je da je trka za nju unapred izgubljena; ako nastavi ovim tempom, Trem će je stići i onda...

Onda će biti strašno. Slutila je da će razbesneli bandit želeći jedino da se osveti. A to je značilo skoro sigurnu smrt. Uostalom, ionako je trebalo da umre u vozu iz Sent Luisa...

No, nije menjala tempo; obavijao je oblak prašine zaklanjajući je od revolveraševog pogleda. No, ni to joj nije mnogo vredelo pošto joj se gonilac svakim minutom sve više približavao. Posle pola milje bio je već toliko blizu da je poterao konja sa puta i nastavio trk sa strane. Sustizao ju je sve brže i odsudni trenutak munjevito se približavao.

Rut shvati da ne može samo da beži pošto je to značilo isto što i predaja. Zato je izvukla „kolt” i nasumce opalila prema Tremu.

I promašila!

Revolveraš je bio iznenađen njenim gestom mada nije usporio. Čak se i sam mašio svoga oružja.

Sada je više nije zaklinjala prašina i gonilac je jahao uporedo s njom. Činilo se da namerno ne prilazi i na neki čudan način uživa u ovoj neizvesnosti.

Zatim je nanišanio u konja.

Nesvesno, Rut je podigla ruku i pritisnula obarač. Naravno, ni sama nije verovala da će u ovakvom suludom trku uspeti da pogodi svog gonioca. Ipak, uspela je da odloži njegov hitac.

Trem je vratio „kolt” u futrolu i okrenuo vranca ka kolima. Krajem uzde besno je šibao konja po vratu, malo poguren, dok mu je vetar dizao obod „stetsona”.

Više nije imala šanse da pobegne.

U očajanju, ponovo je pripucala dok joj se ruka tresla kod svakog hica. Trem se nezadrživo približavao.

Sada je jasno mogla da vidi kako mu se niz bradu sliva krv.

Revolveraš je neko vreme jahao uz konja u zaprezi, a potom ga zaustavio. Devojka je besno hitnula na njega prazan revolver, ali ga nije pogodila. Izvio je glavu i zlobno se iscerio. Izgledao je zaista strašno: natečena usna, zažaren pogled, leva obrva visoko podignuta, oči izokrenute. Onda je prestao da se ceri i ponovo bolno zgrčio usne.

Pokušavši da pobegne od njegovih ruku, Rut se izmakla i kliznula na drugu stranu kola Ali, to je učinila više instinktivno nego što je verovala da joj bekstvo može doneti spas, pošto se nalazila nadomak Tremove ruke. Znala je da će je u nekoliko skokova stići, ali ipak je pokušala...

Smejući se, lagano je zaobišao kola i... bila mu je u rukama.

– Sada si završila svoje, lutko – dobacio joj je, napuštajući sedlo.

Ipak, bila je rešena da se bori do poslednjeg daha.

– Biće to samo lep pada sa kola – dobacio je. – Malo krvi na glavi od udara i posle toga... sve je gotovo.

Iako ljut, sa strašću je posmatrao devojčine grudi koje su se dizale i spuštale u ritmu ubrzanog disanja.

– Bićeš samo lep kostur – nastavio je i dalje kružeći oko devojke.

Okrenula se oko sebe, očajnički tražeći nešto čime bi mogla da se brani. Ali, videla je samo prašinu i poneki kamen, ne veći od oraha.

U sledećem trenutku sve se dogodio u magnovenju; Rut je osetila njegovu nogu ispod svoje, snažne ruke koje su je zgrabile za ramena... Odmah posle toga našla se na zemlji.

Narednog momenta Trem se bacio na nju.

Otkotrljala se u stranu kako bi izbegla njegov zagrljaj. Tom prilikom zagrljurala je lice u prašinu i usta su joj se napunila gadnim bljutavim prahom. Misleći samo na to kako da pobegne, skoro da se našla pod kopitama njegovog konja.

Revolveraš je besmisleno zurio u svoje elegantne pantalone koje je zaprljao nepotrebnim padom. Umesto da pojuri devojku, prvo je dobro otresao prašinu sa nogavica, a tek onda je potražio pogledom.

Za tren se oslobodivši, ona je trčala prema kolima.

Tremovo lice iskrivilo se od besa. Lagano je izvukao „kolt” i nanišanio...

Hici su uskovitlali prašinu ispred devojčinih nogu tako da je zastala. Sledeći metak okrznuo je upregnutog konja i nagnao ga u divlji beg. Uzdahnula je, ne verujući svojim očima; poslednja šansa je otišla u nepovrat.

Sada je krenuo prema njoj bez oklevanja. Okolo je vladala tišina, a sunce je nemilosrdno peklo.

– Govorio sam ti da je bolje da se vratiš – dahtao je. – Ali, sada je kasno i više nema povratka.

– Ti si poslao one ljude na voz? – upitala Rut dok ju je obuzimala čudesna

nada da će preživeti i saznati ono što je muči.

Ali, nije joj odgovorio. U njemu samom vodila se borba između nagona da je poseduje i zadatka da devojka mora umreti. On je želeo da spoji oboje i prvo se zabavi. Smrt uvek može da sačeka, mislio je.

– Prokletnice... – prošaputao je sa mržnjom. – Ipak ću te odmah ubiti – dobacio je glasom iz koga je izbijala mržnja.

Kao eho njegove pretnje do njih je dopro zvuk kao kada konjsko kopito sklizne niz neki kamičak...

Ona je zatvorila oči. Da li joj se to pričinjava? Ne, nije moguće. Niko nije mogao da se zadesi na ovom mestu i to baš u ovom trenutku!

I lice Heri Trema postalo je za njansu smrknutije. Prvo nije verovao, a onda je i on shvatio da... zaista. Neko je bio tu, sasvim blizu. Kao iz zemlje iznikao!

Kada je ponovo otvorila oči, Rut se zaljuljala od umora, neverice i olakšanja. Što se Trema tiče, osetio je da sa tišinom oko njega nešto nije u redu. Udaljeni lešinari koji su prhnuli u nebo čim su se oglasili pucnji, sada su sklopili krila na nekom suvom drvetu neobičnih grana.

Pogledao je napred i – ugledao deo nečije senke.

Neki konjanik je bio tu! Dodavola! I samo je on mogao da iskrne baš sada, kao i juče u salunu kada se jednostavno pojavio na vratima i zatražio slobodnu sobu!

Okrenuo se na petama, misleći da je već na nišanu.

Ali, Dok Holidej je mirno sedeo na konju sa rukama na jabučici sedla. Imao je nedokučiv, pomalo podrugljiv izraz lica što je Trema dovodilo do ludila.

– Opet ti – zasiktao je, dok mu je palac dodirnuo vrh revolverskog kundačka. – Bolje da se nosiš u pakao!

– Smetam li? – dobacio je Dok podrugljivo što je Trema dovodilo do ludila.

Što se tiče Rut, ona nije rekla ništa. Samo se opustila na kolena i tako ostala dok joj je vetar mrsio kosu, a suze se slivale niz obraze.

– Imaš običaj da smetaš, mister – kazao je Trem obraćajući se Doku.

Ovaj mu nije odgovorio već se okrenuo prema Rut.

– Malopre su pored mene projurila kola – rekao je. – Da li su vaša?

– Jesu – odvrati devojka tiho.

– Onda ćete morati da se zadovoljite jahanjem, gospođice. Vaš kavaljer će vam ponuditi svoga konja.

– Ja? – trže se Trem i odmah pomisli na milje koje bi trebao da prepešači po najžešćem suncu. – Tako nešto ne dolazi u obzir! Samo preko mene mrtvog...

– Može i tako – dobaci Holidej hladno.

Trem je odmah zaključio da nije dobro vreme za obračun. Nešto iz ovog stranca izbijalo je takvom silinom da mu je mutilo razum i sputavalo ruke. Sada je shvatio da je Maloj bio u pravu; sledeći put moraće da povede još nekoga.

Ipak, šta je drugo mogao da preduzme? Ako bude hteo da mu uzme konja... Pogledao je i shvatio da čovek u crnom to upravo namerava da učini.

Gledao ga je kako potpuno mirno uzima uzde njegovog vranca i – bez razmišljanja povukao.

Prasnulo je i lešinari su ponovo prhnuli u nebo.

Sa Holidejevog kuka je blesnulo, a onda se pojavio oblačak dima.

Sa druge strane, Trem je glupo zurio u svoj dlan; „kolt” je ležao na zemlji dok mu je zrno samo oprljilo šaku. Progutaio je „knedlu” shvativši da ga je tajanstveni čovek mogao mirne duše ustreliti samo da je hteo.

Osetio je kako ga obuzima neopisivi bes. Pa taj prokletnik je morao da nestane! Ako se on, poznati Heri Trem, neprijatno osećao u njegovom prisustvu, onda ostali pojedinačno nisu imali nikakve šanse! Baš nikakve!

U međuvremenu, Rut je jedva neka-ko stala na noge i uz veliki napor se popela u sedlo. Nije više marila za svog napadača i njegove otrovne poglede. Samo je želela da se što pre dokopa grada, saluna i vidi svoga oca. Zato je ćutke mamuznula konja i na Holidejev znak krenula.

Trem ih je pratio bespomoćnim pogledom. Nije vikao nije pretio, ali u sebi im je obećavao pakao!

* * *

Nekih stotinak jardi oboje su jahali ćutke.

Kada ga je Rut pogledala ispod oka videla je uobičajenu sliku: ozbiljno i obrijano lice, čista bela košulja, kravata boje vina i besprekorno tamno odelo.

– Smem li da znam koji vas je vetar doneo ovamo? – upitala je tiho.

– Rekli su mi da ste rano jutros kolima projurili u ovom pravcu.

– Rekli su vam? Zašto?

Dok navuče šešir još dublje na čelo.

– Tražio sam vas...

– Mene?

– Da. Sišao sam u salun malo ranije i nije bilo nikoga.

– A tata? Hoćete da kažete?

– Nije bio tamo. Vrata su bila otvorena, a salun prazan...

– A gde je otišao?

– Ja sam samo gost i ništa više, mis Kolins. Nemam nameru da vodim brigu o bilo kome. Ako je neka odrasla osoba toliko nerazumna da uništava sebe, ja tu ništa ne mogu, zar ne?

Po tonu njegovog glasa naslutila je da nešto krije. Za trenutak ju je uhvatila panika, ali je uspela da se smiri.

– Šta se desilo? – najzad je upitala.

– Pa... rekli su mi da je otišao kod nekog Maloja... da ga ubije.

– Šta?

– Dobro ste čuli. Poneo je punu kutiju metaka i kazao da će ga ubiti.

– Ali... to.. to je nemoguće. Zašto su ga pustili?

– Zar je neko mogao da ga spreči?

– upitao je Dok. – Uostalom, možda je i mogao, ali ljudi često vole da gledaju predstave. Verujem da su mnogi od njih pošli za njim da vide šta će se dešavati.

– Oh, ne govorite tako!

– Šta ću, kada tako jeste. Samo da znate da su ljudi čudni, mis. Nego, došao sam da vam javim i opet vas zatičem u rvanju sa onim razrokim lepota-nom. Zar još niste shvatili koliko žene na Zapadu moraju biti obazrive?

U njenim očima se pojaviše suze.

– Vama zaista hvala. Ne znam šta bih... Ali, sada je reč o mom ocu. Moramo požuriti i pronaći ga po svaku cenu...

– Nećete stići – prekide je Holidej mirno. – Ako se opameti, biće dobro. Ako ne...

– Šta onda? Ubiće ga?

– To vi najbolje znate. Ja nisam iz ovih krajeva.

– Pomozite mi!

– Ja nisam ničiji anđeo-čuvar, devojko. Trebalo je da budete upoznati sa onim šta vas čeka. Pomogao sam vam nekoliko puta, ali više nemam nameru da istrčavam pred olovo. Odlazim danas popodne.

– Oh, nemoguće! To bi bilo isto kao da ste mi učinili neko zlo! – povikala je. – A vi niste ni zli ni hladni, samo se tako predstavljate. Zar biste u suprotnom krenuli da me potražite? U vozu ste se našli slučajno, ali ovo je drugo! Oh, baš sam luda što se tu raspravljam kada moram toliko da žurim! – dodala je i snažno poterala vranca u galop.

Dok ju je sledio na određenom odstojanju.

Ona nije bila glupa cura, to nikako. Prozrela ga je i to mu je rekla. Jer, Holidej nije bio bitanga mada se o njemu pričalo svašta. On nije mogao da ostavi nekoga na cedilu, ako taj to nije zasluživao. Pogotovo ako je u pitanju bila devojka, „sama među vukovima”.

Ona je to osetila i otvoreno mu rekla.

Put do grada prevalili su u tišini, svako sa svojim mislima.

Rut je ujahala u glavnu ulicu u trenutku kada su njenog oca stavljali na kola. Ugledavši mnoštvo poznatih i ne-

poznatih ispred „Bel saluna”, odmah je pomislila na najgore.

Prvi ju je opazio Sajmon Hjuget i pošao joj u susret. Ostali su zastali i napravili joj prolaz.

Začudo, u njoj je odjednom nešto zamrlo. Nije bilo ni grča ni suza ni bola. Znala je da je gotovo sa ocem i sa prošlošću. Sada je njegovo telo ležalo na kolima pogrebnika Lesa Krajna i ništa ga nije moglo vratiti u život...

Ostala je potpuno sama. Suze su je pekle u očima, ali nije plakala.

I ta gomila...bila je kao sivkasta magla, nema i blago ustalasana, kao kada se kroz prozorsko staklo zamrljano kišom naziru kretnje sa druge strane.

Deni Kolins ležao je bled, zatvorenih očiju i krvave košulje. Prvi put posle mnogo nedelja lice mu je bilo smireno i bez grča.

Osetila je Hjugetovu šaku na ramenu, ali to joj nije mnogo pomoglo. Nepomično je stajala pored kola i neko vreme nemo zurila u očevo telo.

Okupljeni ljudi počeli su da se zledaju i sašaptavaju; ta devojka nije pustila suzu, nije se bacila i zaridala. Jednostavno je stajala kao kip i gledala...

Holidej je ostao u sedlu, izvan domašaja njenog pogleda. Na drugoj strani ulice video je trojicu ljudi koji sigurno nisu bili žitelji Springfilda.

Najkrupniji od njih bio je u debelom širokom džemperu, sa opasačem pri dnu. Stajao je podbočen kao da sve izaziva. Bio je to Klint Maloj.

Za trenutak su im se pogledi ukrstili, a onda se Maloj pognuo i nešto došapnuo čoveku do sebe. Ovaj je klimnuo glavom i polako se povukao prema uglu.

Za to vreme stari Hjuget nije napuštao Rut, ali joj nije ni dosađivao. Znao je da sada ne vrede nikakve reči utehe i čekao da se devojka povрати od šoka.

A ona je to učinila veoma brzo. Naime, iznenada je koraknula napred i otvorenim, jasnim pogledom osmotrila ljude oko sebe.

– Zašto ne odete? – upitala je odlučnim glasom. – Šta sada gledate? Uostalom, gde ste bili kada je umirao? Odlazite! Hajde, odlazite!

Naravno, slutila je da nije pravedna, jer je tu bilo i ljudi koji nisu zasluživali prekor i koji su je znali još kao malu devojčicu. Neki od njih prosto nisu bili tu, ili pak nisu ni znali šta njen otac smera. Ali, bol je bio jak, a ogorčenost ogromna. Znala je da se njen otac obraćao mnogima, da se žalio kako mu prete, da je govorio o obračunu... No, niko od njih nije reagovao, niko ga nije utešio i pružio mu bar kakvu – takvu podršku.

– Odlazite, šta čekate? – ponovila je još odlučnije.

I svet je počeo da se razilazi...

Ostalo ih je samo šestoro: Rut i stari Hjuget, preko puta Klint Maloj sa dvojicom i sasvim sa strane, jahač na velikom ždrepcu.

Pogrebnik Les Klajn stajao je nešto dalje, čekajući znak da pride svojim kolima. Naime, nije se usuđivao da tako nešto učini bez devojčinog poziva.

Holidej je lagano pripalio cigaru. On je znao da Maloj nije ostao zbog Rut, već zbog njega. I čekao je da vidi šta hoće.

Mora da je poslao jednoga od ljudi da nađe Trema. Hm... to će mu biti malo teže, pomisli.

Devojka je još uvek stajala pored kola.

– Recite... – najzad je promucala okrenuvši se Hjugetu – šta se desilo? I zašto?

Sajmon Hjuget je nervozno kršio prste.

– Ne znam, dete. Uzeo je pušku i otišao. Ne znam, ali... Otišao je pravo na žicu i zvao Maloja. Bilo nas je dosta koji smo to videli i čuli. Malojevi stražari su ga opomenuli da ode, ali on ih nije poslušao.

– Ko ga je ubio?

– Kada je Maloj izašao, on je podigao pušku i počeo da puca. Zrna su skoro dokačila Maloja: naravno, njegovi ljudi su uzvratili i tako... Desilo se...

– Nije ga ubio Maloj?

– Ne... Sve se desilo tako brzo. Izgledalo je kao da namerno traži smrt. Ne znam zašto je to uradio, pogotovu sada kada si ti došla...

Ona uzdahnu.

– Sada je sve gotovo.

– Ne znam šta da ti kažem... Šta ćeš ti da radiš? Vraćaš se u Lajk Port?

– Ne.

– Ne? Ali...

– Ostajem u salunu – odvratila je odlučnim glasom. – Nastavljam bitku.

– Ali... protiv koga?

– Nadam se da će se pokazati.

Hjuget brižno zavrte glavom. Nije mu se dopadala devojčina odluka.

– Sigurna si da ćeš ostati?

– Jesam. To dugujem ocu. On nije hteo da ga proda ni po koju cenu, pa neću ni ja.

– Ali, ti si samo devojka! Nećeš moći sama...

– Pokušaću! Možda u ovom gradu ima ljudi koji se ne plaše da stanu iza mog šanka? – odvratila je i pogledala preko ulice.

No, Maloj je bio zauzet odmeravanjem čoveka u tamnom.

– Deni nije izdahnuo odmah... – promucalo je Hjuget. – Umro mi je na rukama, dete moje...

Devojčina brada je zadrhtala. Znala je da nije trebalo da ostavlja oca niti da luta do sudijinog ranča i izigrava gradskog dušebrižnika.

– Je li... rekao nešto... – promucala je tiho.

– Jeste... nekoliko reči. Poverio mi je da ima ušteđevinu i rekao: „Nađi i daj Rut... Neka ode..” Eto, baš to je rekao. Naravno, opisao mi je mesto gde se novac nalazi.

– Sada ne želim o tome – prekinula ga je devojka. – Želim da ga sahranim posle podne.

– U redu, draga. Ja ću sve srediti.

Na Hjugetov znak pozornik je prišao kolima, a starac krenuo sa Rut prema salunu.

Zajedno da pratiocima Maloj krete prema Doku. Ljudi koji su išli pored njega izgledali su surovi, hladnokrvni i brzoruki.

Posle nekoliko trenutaka tišine i iščekivanja Maloj stade ispred Doka i ponovo ga osmotri.

– Igrate li poker? – upitao je bez ikakvog uvoda.

– Svako igra svoju igru – odvratio je Džordžijanac. – Šta vas muči? Devojka?

– Sve zavisi – odvrati Maloj hladno. – Ako igrate, čekam vas večeras u hotelu.

– Doći ću!

Maloj se okrete oko sebe kao da nekoga traži pogledom.

Dok odbaci opušak.

– Čekate li možda vašeg žutokošuljaša? – upitao je nehajno.

Ironičan smešak na Malojevom licu se zaledio.

– Videli ste ga?

– Da, nedavno.

– Gde?

On palcem pokaza prema severu.

– Krenuo je ovamo, ali peške.

Jedan od pratilaca priđe Maloj i dobaci:

– Rekao sam vam da mi onaj konj pod devojkom liči na Tremovog.

Ovaj ga ućutka pokretom ruke.

– Šta mu se desilo?

– Nesreća!

Maloj klimnu glavom.

– Verovatno mu se spotakao konj?

– Pogodili ste – potvrdi Holidej.

– Grešite što ostajete, mister.

– Moj život je ionako pun grešaka – dobacio je.

Maloj se okrete prema pratiocu.

– Idi! Povedi rezervnog konja i požuri!

Čovek se bez reči udaljio, a njegov gazda je ponovo odmerio Holidejevog konja.

– Lep konj – kazao je žmireći. – Bilo bi šteta da ostane bez gospodara – kazao je, ponovo se ironično nasmešio i hitro udaljio bez reči..

Dok je ostao sam na pustoju ulici.

Razmišljao je kuda da pođe. U „Bel salunu” su bile spuštene zavesе i namaknuti kapci. Devojka je verovatno želela da bude sama, pa se povukla u svoju sobu. A njemu se jednostavno

nije išlo tamo. Naravno, nije se plašio, ali u tom trenutku mu je smetao žig smrti koji je lebdeo nad salunom. Što je najvažnije, krug se nije zatvarao smrću starog Kolinsa. Sada je na redu bila njegova kćerka...

No, kako uhvatiti neprijatelja? Kako dokazati da je to baš on?

S druge strane, zašto bi on radio bilo šta? Rut Kolins ga nije zvala, nije molila. Ali, možda je baš zbog toga ostajao uz nju. Uostalom, kuda je žurio? U Kansas? Dakotu? Nebrasku? Svuda će biti isto; uvek će se naći neka pretećica, nečija senka na njegovom putu, neko ko je u nevolji...

Zato je pustio ždrepcu da ga nosi. Nije ga zanimalo na koju stranu.

Pogledi iza zavesa i ćoškova pratili su njegov prolazak. Interesovanje za takvu osobu bilo je razumljivo pošto ga niko nije poznavao niti znao odakle se odjednom pojavio. Ali, čuli su da je sa devojkom i videli da se ne boji.

Već je počelo da se šuška kako bi to bio pravi šerif za Springfield.

Međutim, Dok je prema toj ideji gajio strahovitu odbojnost, mada je smatrao da većina ljudi ne zaslužuje da se za njih stavi glava u torbu. Ipak je često pomagao onima koji nemaju dovoljno snage da pomognu sami sebi. Ali, kada će to učiniti zavisilo je uvek od njegove procene i njegovih osećanja kao što je to bilo i ovog puta. Njegovu samilost nisu zasluživali svi, a posebno ne građani Springfielda.

Iz misli ga je prenuo oštar uzvik.

– Digni ruke, pseto!

Konj je zastao kao da se to odnosi na njega. Holidej je okrenuo glavu i odmah znao; grubo lice sa niskim čelom

i isturenom donjom vilicom, košulja zavrnutih rukava sada poderana na nekoliko mesta, pocepane pantalone i leva ruka u nekom prljavom zavoju.

Bio je to Drift Maning koji je iskočio iz voza između Indio Blafa i Springfilda. Izgledao je prilično jadno, čupav i neuredan sa bradom koja je od prašine dobila neku sivu boju.

U zdravoj ruci je držao „kolt”.

– Ne poznaješ me? – dobacio je Maning uživajući u prilici koja mu se neočekivano ukazala. Naime, tek što je zakoračio u grad, naleteo je na prokletnika zbog kojeg je morao da iskače iz voza.

– Poznajem – odvratio je Dok mirno.

– Takva njuška se ne zaboravlja!

– Pseto! – zarežao je Maning. – Ubio si mi najboljeg prijatelja zbog one devojčure! Sada je i tebi došao kraj!

– Svakome jednom dođe kraj – odbrusio mu je Džordžijanac. – Samo.... možda je tvoj bliži...

Maning zbunjeno zatrepta. Onda je shvatio da ga stranac vuče za jezik i iscerio se.

– Nećeš više lajati, prokletniče! Putuj u pakao!

Istoga časa Dok se nekako iskrenuo i munjevito skliznuo iz sedla.

Iako mu je Maningov hitac prohujao pored glave, njegov verni konj Mig se nije ni pomerio. Dok se sada našao tačno ispod njegovih sapi, pored kopita.

„Linkoln” mu je zablistalo u ruci pre nego što je bandit drugi put pritisnuo obarač.

Odmah zatim Maning je bolno zaur-lao. Sada je bio pogođen u drugu ruku! Ispustio je „kolt” i kao pijan se zateturao prema ulici.

Dok se mirno vrati u sedlo.

– Javi se Maloju – dobacio je. – Neka ti nađe lekara... ili možda grobara.

Maning je buljio u njega kao avet. Imao ga je na nišanu i bio izbačen iz igre samo jednim potezom!

Stajao je tako kao ranjeni medved, razmišljajući da li je sve bilo san ili java..

* * *

Iako je gotovo celu noć bila budna, Rut nuje čula Holidejeve korake.

Ujutru su građani Springfilda mogli da vide neobičnu sliku: zamazani bojama i sa četkama u rukama, devojka, Sajmon Hjuget i njegov nećak Fis koji je jahao za ranč „Zvezda”, bojili su zidove „Bel saluna” u žuto!

Inače, stari Hjuget je nagovarao nećaka da se drži podalje od grada i gleda svoja posla na ranču. No, ovaj put je načinio izuzetak: pozvao je momka na dva dana, unapred mu napominjući da ne očekuje miran san.

Fis je došao još uvek se nećkajući, ali kada je video Rut, odmah je pristao. Bio je to visok i snažan momak plave kose, simpatičnog muževnog lica i očiju boje neba. Iako je bio nekoliko godina stariji od Rut, izgledao je mladoliko, uprkos ozbiljnosti kojom je zračio. Inače, bio je veoma dobar kauboj, odlično je baratao pesnicama, ali i koltom. No, u društvu devojaka bio je veoma povučen tako da su ga drugovi mnogo puta zadirkivali zbog toga.

Naravno, pojava prelepe Rut potpuno ga je očarala i odmah je pristao na sve samo da bude u njenoj blizini.

Vredno su radili bojeći fasadu devojčinom omiljenom bojom. Salun je sada bio mnogo više uočljiv i delovao je urednije. Rut mu je promenila i ime tako da je sada iznad vrata stajala tabla sa natpisom „Žuti kazino”.

– Ne znam zašto je kazino kada je u putanju običan salun – dobaci Fis ujak.

Stari Hjuget slegnu ramenima.

– Možda će otvoriti kockarnicu? – odvratio je. – Hm... ko zna šta joj se mota po toj lepoj glavi? Poslala je neke telegrame u Sent Luis i Kanzas Siti...

– Telegrama?

– Aha! Ne bi me čudilo ako za nekoliko dana na stanici istovare neki rulet!

– Pa... to košta... – promrmljao je mladić.

– Deni joj je dovoljno ostavio.

Dok su radili oko fasade i sređivali trem, ljudi su zastajkiivali, komentarisli i vrteli glavama. Onda su, jedva primetno, osmatrali okolinu pitajući se da li se u blizini nalazi neki od Malojevih ljudi.

Fis se zaista trudio. Čak je skinuo košulju kako bi lakše radio, ne primećujući da Rut sa divljenjem odmerava njegove snažne mišice.

Sav posao bio je urađen do podneva.

Što se tiče starog Hjugeta, on je krišom posmatrao dvoje mladih i odmah naslutio da se njegov nećak, po svoj prilici, neće ni vraćati na ranč.

Ova slutnja se veoma brzo obistinila. Naime, čim je mladić završio sa bojenjem prozora i dovratka i odložio četku, Rut mu je prišla. Posmatrala je njegovo lice zamazano bojom i sa osmehom upitala:

– Kolika vam je plata na ranču?

– Pa... – zbunio se Fis. – Ako nema-
mo gubitaka...

– Nije ni važno – prekinula ga je de-
vojka. – Dajem dvostruko ako ostane-
te u kazinu da točite piće. Posao nije
težak i...

– Pristajem! – izletelo je mladiću.

Hjugetovo lice se smrklo. Kratko je
uzdahnuo i pogledao u devojku.

Međutim, ona se veoma brzo snašla.
U stvari, znala je šta stari očev prija-
telj misli i odmah to rekla.

– Znam šta tišti čika Sajmona – ka-
zala je mirno. – Meni preti opasnost...
ne znam tačno od koga. Možda je to
Trem, možda neko drugi... U svakom
slučaju, htela sam da vam kažem da je
opasno biti sa mnom.

– Nisam kukavica!

– Ah! – promrsi stari kroz zube. – U
svakom slučaju, ja ću morati da pazim
i na tebe i na njega, devojko.

Ona zadovoljno klimnu glavom.

– Onda ste i vi dobili posao!

– Sve je to lepo, draga moja – uz-
dahnu starac. – Život može da bude
zabavan, a onda se pojavi neko da te
opomene da nije vreme za radovanje
– kazao je i pogledao prema Heri Tre-
mu i još dvojici njegovih pratilaca.

Revolveraš je imao veliku oteklinu
ispod donje usne koju nije skrivao ni-
kakvim zavojem. Ljudi se nisu usuđi-
vali da pitaju odakle mu, jer je znao da
pobesni i postane strašno neprijatan.

Sada je mirno stajao na drugoj strani
i nije ništa preduzimao. Verovatno je
bio ubeđen da je onaj đavolski stranac
u blizini, pa je samo posmatrao.

Ipak, pogled na njih nije bio nimalo
prijatan tako da je plavokosi Pol Fis

gotovo instinktivno zgrabio svoj opa-
sač i stavio ga na bedra.

– Šta imaju protiv vas? – upitao je
Rut.

– Ne znam – priznala je. – Oca su
zbog nečega uzeli na zub, tako da ni
mene neće ostaviti na miru.

– Ali, vi ste ipak dama...

– Nadam se da ću to i ostati – od-
vratila je sa uzdahom. – Uprkos onom
Klintu Maloju.

– Pa, nemojte da razmišljate una-
pred. Meni se čini da je sve mirno i ni-
šta ne miriše na buru.

– Ti si još na ranču, mladiću – doba-
cio mu je Hjuget. – Uostalom, uskoro
ćeš i sam videti. Lično bih voleo da
tako nešto ne dočekaš, ali videćemo.

– Biće bolje da uđemo unutra – ka-
zala je Rut otvarajući vrata. – Ja idem
gore, a vi se sreditte ovde dole. Narav-
no, uzmite nešto da popijete.

Dok se devojka penjala na sprat, sta-
ri Hjuget osmotri unutrašnjost. Zaista,
vredne ženske ruke su sa malo detalja
potpuno promenile izgled prostorije:
nove, „teške” zavese sa žutim cvetovi-
ma, nekoliko interesantnih svetiljki na
stubovima, nova ploča na šanku, dobra
zaliha pića i nekoliko saksija sa zele-
nim rastinjem...

Kada se obukao, Pol Fis je zajedno
sa ujakom otišao do šanka. Mladić je
pokušao da zapamti raspored i nazive
pića i opere nekoliko čaša. Radio je
to baš onako kao što je posmatrao da
čine profesionalci. No, to ga je odmah
koštalo jedne razbijene čaše.

Za tren oka je pocrveneo i pogledao
u Hjugeta.

– Nije to laso, Pole! – dobacio je stari. – Sa čašama moraš pažljivije. Nije to kao kada hvataš kravu za rogove!

– Ti bi umeo bolje? – promrmlja mladić kupeći ostatke sa poda.

– Bih, ali to nije moj posao, već tvoj.

– Misliš da nije trebalo da pristanem? – upitao je.

Ovaj se nasmeši.

– Mislim da si ti jedan običan magarac – kazao je. I taman kada je hteo još nešto da doda, Rut je sišla niz stepenice, sasvim drugačija nego malopre.

Pol Fis je gledao u nju kao priviđenje. Pretpostavio je da možda deluje smešno ili glupo, ali nije mogao da odvoji oči od takve lepotice.

A Rut je zaista izgledala blistavo: kosa očešljana u punđu, narandžasta haljina sa diskretnim dekolteom, iste takve trake u kosi... Zaista je ličila na vilu iz bajke.

Pol Fis nikada nije video tako lepu i privlačnu osobu. Čak se i stari Hjuget trgao i nesvesno ustao sa stolice.

– Sada možemo da proslavimo novi početak – kazala je. – Pole, sipajte piće.

Mladić je nespretno izvadio čaše, sipao piće, a onda su se svi kucnuli. Devojka je pomislila na svoga oca koji je sahranjen pre neki dan i osetila snažan bol. Ali, nije bilo vremena za tugu. Život je tekao dalje i ona je želela da nastavi tamo gde je njen otac stao. Dакle, neće podviti rep i pobeći, nego će ostati u Springfieldu i raditi.

Naime, kada je trezveno razmislila o svemu, bilo je jasno da je nekome stalo da njihov salun nestane ili pređe u tuđe ruke. U čije? Jedini je Klint Maloj

mogao tako nešto da planira i da zastrašuje vlasnika „Bel saluna“, a sada „Žutog kazina“.

Samo, dokle?

Springfield neće večito ostati bez zakona i reda, a onda... Uostalom, duboko je verovala da postoji neko ko se može suprotstaviti samom Maloju.

Iz misli ju je trglo tiho kucanje na vratima. Svi su se okrenuli i pogledali prema ulazu na kome se pojavila punačka prilika Granta Sojera.

On je bio predsednik Gradskog veća koje se, između ostalog, brinulo i o izboru šerifa. No, poslednjih nekoliko dana niko ga nije viđao. Neki su pričali da je putovao, drugi da je zaplašen, dok su se treći zaricali da Gradski odbor priprema da zavede red i istera rodeo–jahače iz grada...

– Udite, gospodine! – pozvala ga je Rut pošto je on još uvek stajao na vratima i osvrtao se oko sebe, očigledno se plašeći da ga neko ne vidi.

– Da li te neko juri, Grante? – dobacio mu je Hjuget.

– Ne, ali znaš kako je... – promucalo je ovaj.

– Znam, čuvaš stražnjicu kao i uvek! Hajde, ulazi!

Sojer se poklonio devojci, obrisao znoj sa čela i tek tada seo na najbližu stolicu. Nosio je izgužvano sivo odelu, prljavu belu košulju i delovao prilično neuredno. Glasno je uzdahnuo, a onda se gotovo šapatom obratio devojci.

– Treba mi on – kazao je.

Rut ga iznenađeno odmeri.

– On? Koji „on“, mister Sojere?

– Vaš prijatelj... Onaj stranac.

Rut se lećnu. Znala je da misli na njenog saputnika i spasioca. Naravno, sigurno je bio potrebniji njoj nego ljigavom Grantu Sojeru.

– Nije ovde – odvratila je hladno.
– Ne znam gde je.

Ćovekovo lice odjednom postade nekako mlohavo i opuštenu.

– Nebesa, nije valjda otišao?

– Pa nije otkazao sobu.

– Zaista? Onda postoji mogućnost da se vrati? Slušajte – okrenuo se sada Hjugetu i mladiću – mi smo razgovarali o tome...

– Mi?

– Mi, iz Gradskog odbora. Znaie i sami da nam je potreban šerif i to pravi! A ja sam mislio... i drugi kažu da sam u pravu... da bi to mogao da bude baš vaš prijatelj.

– Nije on moj prijatelj – ispravila ga je devojka – već samo gost.

– Da, ali... Uostalom, nije ni važno. Svi smo, ovaj... video sam ga na delu. Jedan Malojev ćovek ga je držao na nišanu, a on ga je pogodio u ruku, ne trepnuvši. I onda je hladnokrvno odjahao...

– Od tada se više ne pojavljuje – zaključila je Rut.

– Kako se inaće zove taj džentlmen?

– interesovao se Sojer. – Mora da je neko ćuveno ime?

Devojka pogleda u Hjugeta i slegnu ramenima.

– Nemam pojma.

– Kako? Vi ne znate?

– Ne znam. A nisam se setila ni da ga pitam. Uostalom, ne verujem ni da bi mi rekao.

Onda se umešao Hjuget.

– I šta je taj vaš Odbor još odlučio, Sojere? Hoće li razdeliti puške?

– Pu...Puške?

– Naravno! Ovde niko nije naoružan, osim onih jahaća iz Arkanzasa. A svakog trenutka može da izbiје rat, Grante! Svakoga ćasa!

– Izmeću koga?

– Izmeću nas i Maloja.

Sojer je nekoliko trenutaka glupo buljio u starog, a onda se okrenuo prema devojci.

– Šta to znači?

– To znači da Rut smeta nekome i da hoće da je uklone. Mi na tako nešto ne pristajemo i borićemo se...

Sojer hitro ustade.

– Ako se taj stranac vrati recite mu za naš predlog. Ukoliko pristane... Znaie gde nas može naći... – promumlao je i žurno šmugnuo iz saluna.

– Prokletstvo! – opsovao je Hjuget.

– Hoće da drugi za njih vadi kestenje iz vatre! Boje se Maloja, a niko ne sme ni u oći da mu pogleda!

Devojka klimnu glavom.

– Da, u pravu ste. No, meni je sada najvažnije da kazino počne sa radom.

Koliko samo snage ima ova devojka, pomislio je Hjuget. Bol i tugu za ocem potisnula je negde duboko i uhvatila se u koštac sa probelemima sa kojima se i on borio.

– Da li je ovo sve sa ćime poćinješ?

– upita stari oprezno.

– Oh, znam! Vas muće oni telegrami?

– Priznajem. Šta treba da stigne?

– Rulet, kockarskoisto za ćetvoro, strelišie i klavir.

– Šta? – ponovi stari zabezeknuto.
– I klavir?

– Pa muzika i kocka idu zajedno
– odvrati Rut šireći ruke. – Ne verujem da Maloj može da napravi nešto izuzetno iza mojih leđa. Pa ljudi su već sve izmislili.... – dodala je, malo izvila glavu i pogledala kroz prozor.

Hari Trem je stajao na istom mestu, ali sada sasvim sam. Gledao je prema salunu i ko zna šta mu se motalo po glavi. Rut je shvatila da se ne usuđuje da uđe samo zato što veruje u njen savez sa strancem.

A čoveka u tamnom nije bilo tu!

Srećom, Trem tako nešto nije znao.

Obuzelo ju je neko osećanje tesko-be.

Nije smela ni da pomisli šta se može desiti ako neznanac stvarno ode... Nije želela da razmišlja o tome, pa ipak...

* * *

Te večeri, čovek iz Džordžije ušao je u hotel „Atlantik” na glavni ulaz.

Dan je proveo u šetnji po gradu i okolini, a najviše u osmatranju ograde oko Malojevog novog saluna u kome se ništa nije zidalo ili raslo, osim gomila zemlje koje su bivale sve veće i veće. Činilo se da je Maloj kopao ogromne podrumne, a ne najobičniji temelj za zgradu.

Prethodnu noć proveo je u seniku, uz miris sena i frktanje svog vernog Miga. Želeo je da bude podalje od devojke i besmislenih misli.

Međutim, nije zaboravio na sastanak sa Malojem.

Nasuprot „Žutog kazina” u kome je vladala tama, „Atlantik” je plivao u šarenim svetiljkama. Šuškalio se da Maloj napravio ovaj hotel na brzu ruku sa ciljem da na svaki način parira Kolinsu i da je tobožnji vlasnik hotela samo njegova fasada.

U stvari, bila je to zgrada nastala preuređivanjem i doziđivanjem saluna. Novi deo zauzimale su sobe i sala za poker i bilijar, dok je donji ostao u svom starom, salunskom ruhu: muzika, piće, separei i dugi šank sa visokim stolicama za „pića s nogu”. Što se novog dela tiče, on je imao dva ulaza: stari, kao glavni i jedan sa druge strane ulice kroz koji se strmim stepeništem stizalo do hodnika sa vratima.

Naravno, ulazak Doka Holideja nije mogao da ostane neprimećen.

Prvo, što je sama njegova pojava bila krajnje neobična, a drugo, što se o njemu već uveliko pričalo mnogo toga. Jedni su govorili da je detektiv, drugi su bili ubeđeni da je u pitanju savezni maršal ili bar budući gradski šerif, dok su treći bili ubeđeni da se radi o plaćenom revolverašu.

Zato je pojava čoveka u elegantnom tamnom odelu izazvala podozrenje. Naime, znalo se da sa njim dolaze nevolje, a ljudi ih nisu želeli na mestima koja su služila za zabavu.

No, Holidej je došao po Malojevom pozivu i znao je da ga ovaj čeka.

Čovek u čudnoj paradnoj uniformi sa mnoštvom gajtana odmerio je Doka od glave do pete.

– Igrao bih poker – dobacio je kratko.

– Da li vas možda neko čeka, gospodine? – upita čovek učtivo, očigledno impresioniran Dokovom pojavom.

– Maloj.

– Onda ovuda, molim.

Uniformisani momak poveo ga je stepenicama do dvokrilnih vrata iza kojih se nalazio deo za one „okorele” kockare. Zatim je zastao i kucnuo dva puta.

– Da? – čuo se glas iznutra. – Ulazi!

Portir je otvorio vrata i Holidej je stupio unutra.

Začudo, sala je bila prazna! U stvari, samo za jednim stolom sedeo je Klint Maloj, lako zavaljen u udobnu fotelju, ugladen, utegnuto, blistav. Na sebi je imao tamno večernje odelo i elegantan šešir marke „melba”.

– Udesio sam da nam niko ne smeta – rekao je.

– Zar ste toliko uticajni? – upita Dok ne mrdajući sa ulaza.

– Pa... pokušavam nešto – odvratio ovaj sa smeškom.

Atmosfera je bila prilično napeta.

Dva čoveka, jedan prema drugom, u šestougaoniku svetiljki i polusenki. Holidej je ispod oka osmotrio zavese i nije primetio da se njišu, niti je spazio vrh čizama iza tkanine. Pa ipak, Maloj je sigurno imao negde „pri ruci” svoje ljude.

Kockar je prišao i lagano se spustio na stolicu.

Kraj njegovog partnera nalazila su se četiri neotpečaćena špila. Činilo se da Maloj priprema dugu igru. Samo... zašto?

Odmah zatim, Maloj je napravio još jedan nepromišljen potez: izvadio je dva svežnja novčanica i stavio ih ispred

sebe. Nije verovao da će se njegov protivnik pojaviti sa još većom gomilom!

Oči su mu se skupile i to je bilo sve. Onda se blago osmehnuo.

– Neko će večeras biti bogat – kazao je.

– Samo da ne bude mrtav – odvratio je Dok i presekao karte.

Maloj nije bio loš pokeraš. Trudio se koliko god je mogao i nije žalio kada bi izgubio. Što je igra više odmicala, on je postajao sve odsutniji. U jednom trenutku bacio je pogled na svoj džepni sat, što, naravno, nije promaklo Džordžijancu.

Tog puta Holidej je proigrao tri dame i pustio svoga protivnika da dobije. Bilo je očigledno da ovaj ne opaža takav ustupak, jer je nehajno strpao dolare pred sebe i preuzeo mešanje karata. Zatim se predomislio i otpečatio novi špil.

– Ko ste vi? – odjednom je upitao. – Predstavnik zakona ili revolveraš? Zašto ste došli u Springfield?

Odgovor na ta tri pitanja verovatno bi neizmerno pomogao Klintu Maloju. On ih je izrekao zajedno, u jednom dahu, i dao mogućnost zagonetnom strancu da se „upeca” bar na jedno.

No, lice Doka Holideja bilo je kao od kamena.

– Niste raspoloženi za priču? – nastavio je Maloj.

– Ne.

– Onda zaboravite šta sam vas pitao.

Iz prizemlja se začula klavirska muzika. Posle nekog vremena, Klint Maloj je, tobože mahinalno, ponovo pogledao na sat.

Muzika je postala sve jača, ali to nije smetalo Holideju da „uhvati” prigušeni zvuk iza leđa. Osim toga, iskusno Dokovo oko spazilo je trenutni blesak u Malojevim očima, iako se činilo da on netremice gleda u karte.

Iza Holidejevih leđa pojavilo se iscereno lice Heri Trema. Revolveraš je bio spreman držeći u rukama otkočeni „kolt”.

Džordžijanac je stavio desnu ruku na sto, ali je levom munjevito izvukao oružje i uperio ga u partnera. Niklova na cev teškog „linkolna” oduzela je Maloju dah.

– Čekajte... šta je to? – procedio je.

– Još jedan pokret iza mene i poslaću vas u pakao! – odbrusi Dok hladno.

Trem je zastao. Video je kako je Malojevo prebledeo i najzad ga pogledao.

– Ko te je zvao? – upitao je ljutito.

– Zašto ulaziš bez kucanja? Gubi se!

To je bila ozbiljna pretnja. Trem shvati da mu se plan izjalovio. Hteo je nešto da kaže, ali ledeni gazdin pogled bio je dovoljno rečit. Zato se okrenuo i brzo izašao napolje.

Maloju je laknulo, mada je Holidejevo oružje ostalo u istom položaju.

– Čemu to? – upitao je. – Bio je nesporazum. Jedan čovek...

– Vaš čovek?

– Pa... otprilike... Hteo je nešto da mi javi... Tiho je ušao i... nije se čuo od klavira.

– Možda zato klavirista svira tako glasno? – dobacio je Holidej i vratio „kolt” u opasač.

Klint Maloj se preznojavao. Obično je veoma brzo uspevao da „pročita” ljude i na odgovarajući način reaguje. Ali ovaj čovek bio je prava zagonetka.

– Možda nije trebalo da budemo sami – kazao je polako. – Nego, da nastavimo našu igru?

– Naravno – složio se Holidej. – Ali, drugom prilikom.

– Zašto ne sada?

– Čini mi se da imam jedan važan posao... – odvratio je i pokupio novac, ne mareći za smrknuto lice svog partnera. Naravno, napravio se da ne vidi kako Maloj ponovo gleda na sat.

– Ja bih vam savetovao da ostanete – rekao je vlasnik „Atlantika”. – Ovo bi moglo da bude interesantno veče.

– Ne dopada mi se program – kazao je, dodirnuo kažiprstom obod šešira i pošao prema vratima. Verovao je da sa druge strane ima nekoga. Uostalom, Malojevo ponašanje mu je to potvrđivalo.

Zato se iznenada odmakao i snažnim udarcem noge otvorio oba krila istovremeno. Čuo se tup udarac, a zatim i nečija psovka. Ugledao je pred sobom Heri Trema koji se jednom rukom držao za nos, dok je u drugoj imao revolver.

– Skloni mi se s puta – dobacio je Dok ledenim glasom. – Ovo ti je poslednja opomena.

Tremove oči sevnuše. Silno je želeo da se osveti i povuče revolver. Ali, bilo mu je jasno da za ovog stranca nije dorastao. Ubiće ga, ali ne u direktnom obračunu.

Za to vreme, čovek iz Džordžije je hladnokrvno prošao pored njega i žurnim koracima napustio „Atlantik”. Čim se našao napolju, skrenuo je do prve senke i pritajio se.

I nije se prevario; prvo je izleteo Maloj, a za njim i Trem, još uvek se držeći za bolno mesto.

– Ja idem – doviknuo je Maloj revolversu – a ti gledaj da ponovo ne zabrljaš!

Nakon toga, Trem je odskakutao niz ulicu, dok se njegov gazda žurno vinuo u sedlo i krenuo.

Dok je grčevito razmišljao pitajući se zašto je Maloj stalno gledao na sat... Da li je nešto trebalo da se desi? I gde to? Gde?

Ulica je bila pusta, što je bilo prilično neobično, s obzirom da nije bilo kasno. Dohvatio se istočnih senki i krenuo. Jer, Heri Trem je verovatno pošao u ovom pravcu. Sudeći po Malojevim rečima njemu je predstojao neki zadatak. Ali kakav? Da li možda nešto protiv devojke?

Onda mu se učinilo da se nešto zabelasalo pored kazina Rut Kolins. Da bi proverio o čemu se radi morao je da pređe na drugu stranu. Iskoristio je najdužu senku koja se prostirala preko cele ulice i oprezno, korak po korak, stigao preko. Raskopčao je kaput i oslobodio put do oružja.

U poslednjem trenutku sklonio je nogu sa sledećeg drvenog trema, jer je iz tame izronila silueta zaodenuta u sivi ogrtač. Bila je pritajena u dubokoj senci severnog zida „Žutog kazina“ i sada se pokazala na trenutak. Na glavi je imala kapuljaču i bila mu je okrenuta leđima.

Znači, nešto se „kuva“ oko devojke, zaključio je Holidej.

Rizikovao je i lagano produžio prema silueti. Daske su zaškripale istovremeno kada je iz mraka frknuo nečiji konj.

No, Holidej je bio samo na nekoliko koraka od tamne prilike koja kao da je predosetila opasnost.

– Ti si to, Flojde? – prigušeno je upitao.

– Aha – odvratio je jedva čujno.

Čovek se ipak okrenuo i našao licem u lice sa strancem.

Ne dajući mu vremena da vikne, Dok ga snažno tresnu po glavi. Iz ogrtača je prvo skliznuo „kolt“, a onda je i sam lupež pao na kolena.

Džordžijanac ga je dohvatio za noge i hitro odvukao u mrak.

* * *

U „Žutom kazinu“ niko nije spavao. Izgledalo je kao da se devojčine pretpostavke obistinjuju. Ova noć je bila kao stvorena za napad. Naime, neko me se zaista žurilo da je uništi.

U salunu su bila ugašena svetla, ali su Rut, stari Hjuget i plavokosi Pol Fis bili potpuno budni. Svi su bili naoružani i spremni na najgore.

Onda je Fis primetio komešanje na ulici; odmah zatim blesnuli su plameni.

– Baklje! – procedio je Hjuget i donja vilica mu je nesvesno zadrhtala.

– To je i tata pominjao – dobacila je devojka.

– Ko su oni? – upita mladić, lagano odškrinivši prozorsko krilo.

Prekinuo ga je topot konja: kao sumanuti, jahači su projurili ulicom, vitlajući zapaljenim motkama. Mladić je izbrojao četvoricu. Jurili su kao utvare u belim i sivim plaštovima čiji su se krajevi vijorili u vazduhu.

Svi su bili nepomični i pomalo uplašeni svakog časa očekujući pucnje.

Ali, jahači su odjurili niz ulicu, grupisali se na tridesetak jardi udaljenosti i ponovo se vratili vitlajući bakljama i urlajući kao Komanči.

– Šta to rade? – upita stari tiho.

– Verovatno prvo hoće da nas prestraše – odvrati devojka, istovremeno pomislivši na svog spasioca i na to koliko bi im njegovo prisustvo sada bilo od pomoći.

Jahači su još jednom ponovili isti ritual.

– Možda ovo urlanje služi da nam odvrati pažnju – progundala stari Hjuget.

– Kako to misliš? – dobaci mladić.

– Lepo, dragi moj. Šta ako nas napadnu sa druge strane?

Rut odmeri obojicu brzim pogledom. Istina, sa drugog prozora imali su pogled na stražnji deo, ali niko mu se nije primicao u poslednjih pet minuta.

Kao odgovor na njene slutnje, začuo se tresak!

Vrata su se uz tresak otvorila i na njima je zastao visok, maskirani čovek sa uperenim „koltom“. A onda se iza njega pojavio još jedan.

– Dole oružje! – muklo je naredio prvi.

Hjuget i Pol se zgledaše. Rut ih je pogledala i lagano klimnula glavom.

Reski zveket oružja koje je palo na pod poremetio je tišinu.

– Pametno – potvratio je jedan od maskiranih i, prišavši stolu, položio na njega neki papir. Zatim je kresnuo palidrvce i upalio svetiljku.

– Ovo je za vas, mlada damo – obratio se devojci.

– Za mene? Šta je to?

– Treba samo da potpišete.

– A šta to?

– Samo vi potpišite. Nemate drugog izbora.

Rut je predosećala o čemu se radi, ali joj nije padalo na pamet da se preda.

– Ne stavljam potpis tamo gde ne znam o čemu se radi.

Maskirani je slegnuo ramenima, uzeo papir i iscepao ga u sitne komade.

– Pružena ti je šansa – kazao je i uperio „kolt“ u nju. – Sada se peci u paklu...

Znači, trenutak koga sam se bojala je došao, pomisli Rut. Osećala je da u čovekovim rečima i pokretima nema nikakvog blefiranja.

Pol Fis nije mogao da joj pomogne, stari Hjuget još manje. Obojica su bili na nišanu. Dakle, smrt je bila tu, bliska i neizbežna.

– Ja bih malo pričekao – javio se drugi čovek sa kapuljačom na glavi.

Rut je pretrnula. Taj glas... Zvučao je muklo, ali nekako poznato...

Drugi bandit se okrete.

– Šta ti je, Džek? Pijan si?

– Ja nisam Džek – odvrati drugi i strgnu kapuljaču. Sada su prisutni mogli da vide njegovo pravo lice. Naime, u salunu se nalazio niko drugi, do Dok Holidej!

– Miruj, Flojde – opomenuo je kocakar maskiranog. – Inače ćeš se peći i to živ!

– Prokletstvo! – opsovao je ovaj i ispustio revolver.

– Nebesa.... – prošaputao je Hjuget – mislio sam da nam je kraj!

Rut je, još uvek drhteći, posmatrala ledeno mirno lice Doka Holideja. Ponavljala je u sebi da mu nikada ne

može dovoljno zahvaliti za sve što je učinio za nju. Ovo je već četvrti put kako je skoro vraća iz mrtvih!

Kockar je prišao lupežu i strgao mu masku sa glave. Lice im nije bilo poznato, ali bili si sigurni da se radilo o jednom od Malojevih ljudi.

U tom času sa ulice se čuo povik. Izgledalo je da maskirani jahači postaju nestrpljivi.... Čulo se kako neko izgovara Flojdovo ime.

– Zar nećeš da se odazoveš? – upita ga Dok.

Lupež ga smrknuto odmeri.

– Daj mi oružje, pa neka umre sporiji.

– Zar ti se umire? – dobaci Dok nehajno.

Flojd ćutke odmeri neznanca i dršku od slonovače u opasaču. Nije imao šanse, ali ipak... Dok ovaj ne izvadi oružje mogao bi da...

Razmišljao je samo još nekoliko trenutaka, a onda divlje kriknuo i jurio prema odškrinutom prozoru. Ako se baci, imao je šanse da padne na donju nastrešnicu, a odatle se skotrlja na zemlju.

Poskočio je i, okrenut leđima, „prošao” kroz zatvoren prozor tako da Holidej nije stigao da ga zadrži. No, nije išlo onako kako je želeo: promašio je nastrešnicu i poleteo u dubinu uz snažan krik. Tup pad tela dočekao je muk na ulici.

– Sada! – viknuo je Dok prisutnima koji su već zgrabili oružje.

I pre nego što su se jahači snašli i razabrali o čemu se radi, iz niklovanih cevi „linkolna” sevnula je vatra koja je sejala smrt. Odmah zatim, nasumce is-

paljeni hici iz starčeve i devojčine puške uneli su haos među jahače.

Neko je jauknuo, a drugi opsovao. Trenutak kasnije dve baklje pale su u prašinu.

Onda su se jahači razdvojili i krenuli u beg. Jedan je pao sa sedla, ali mu je noga ostala u uzengiji. Čuli su se bolni krici, njiska konja, a onda se sve utišalo.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a onda dunuo u cev i napunio magacin novim mecima.

– Tako je, pokazali smo im! – oglasio se Hjuget.

Rut je sa divljenjem pogledala u, još uvek mirno, Holidejevo lice.

– Izgleda da vas samo nebo šalje – kazala je nežno.

– Izgleda – odvratio je on kratko, zureći u tamu. No, više nije bilo nikakvih pokreta, nije se čulo frktanje konja niti se video bilo kakav odsjaj.

– Više se neće vratiti – konstatovao je stari, ne odvajajući se od „sačmarice”. – Pokazali smo im!

– Noćas sigurno neće – složio se Holidej. – Ali sutra hoće – dodao je i za tren pogledao na sat. Činilo se da premišlja šta da uradi; u „Atlantik” mu se nije išlo, a ostale male krčme nisu mu prijale. Ipak, boca brendija u sobi dobro bi mu došla. Zato je pogledao Fisa.

– Barmen? Imaš li malo vremena za mene, mladiću?

– Da?

– Donesi mi jednu bocu brendija. Sa onom žutom etiketom.

– U redu, kako vi kažete.

Hjuget ga lukavo odmeri.

– Hm... ne shvatam kako ste uspjeli da se uvučete među njih, mister?

– Nije bilo teško – odvratio je Dok mirno. – A malo je razbilo monotoniju.

– Da, još u Sent Luisu ste rekli da vas dosada ubija – dobacila je Rut. – Izgleda da zabava tek počinje. Ostajete li do kraja ili ne?

– Šta vi predlažete?

– Ja ne predlažem, ja bih vas zamolila da... ostanete.

– Dobro, ostaću. Uostalom, oni ionako misle da sam od početka sa vama. A sada – dodao je i blago odmerio devojkicu – predlažem da svi pođemo na počinak. Noćas se više ništa neće desiti – kazao je, a zatim se okrenuo i pošao uz stepenice. Čuo se samo bat njegovih koraka, zatim otvaranje i zatvaranje vrata, a onda – tišina.

Rut je uzela bocu iz Fisove ruke i nekoliko trenutaka stajala razmišljajući. Zatim je energičnim korakom krenula gore. Još jednom se čulo otvaranje i zatvaranje vrata, a onda je na spratu „Žutog kazina” zavladao mir.

* * *

Ljudi su prvi put videli Malojevo lice izobličeno od besa. Snažno je lupio pesnicom o sto i zaurao:

– Budale!

Heri Trem je oborio glavu, dok su se tri momka iza njega samo ćutke zgedala.

– Taj prokleti kockar! – procedio je kroz zube. – Počeo je da se meša i sve da kvari! Zna li uopšte neko nešto o njemu?

– Ne... niko ne zna.

– Kako to? Dobro, koliko ih onda ima tamo?

Razroki revolveraš počeo da broji na prste; stranac, devojkica, onaj izlapeli Hjuget i neki balavac, kauboj.

– Znači, četvoro?

– Ima još nešto – dodade Trem. – Rano jutros video sam one iz Gradskog odbora; Tašingem, Miler, Sojer, Čert Kazok... okupljali su se u berbernici.

– Zaista?

– Da. Kao da su se nešto dogovarali. Možda da biraju šerifa...

– Možda – zamišljeno je potvrdio Maloj. Onda je bez reči stavio opasač i sa ljutitim izrazom lica napustio prostoriju. Ostali su ga sledili.

Napolju su ih čekali spremni konji.

Ono malo ranoranilaca na ulici odmah su se povukli u kuće čim su ugleдали konjanike sa Malojem na čelu. Uostalom, žuta košulja Heri Trema bila je jasan vesnik obaveznih nevolja.

Kolona se uputila prema berbernici.

Svi su jahali ćutke dignutih glava, ne obzirujući se oko sebe. Da su malo pogledali u stranu, videli bi razmaknutu zavesu na jednom od prozora „Žutog kazina” i možda prepoznali lice Doka Holideja.

On ih je zamišljeno ispratio pogledom i odmah zatim iščezao sa prozora.

Klint Maloj je sjahao pred berbernicom koja je izgledala sasvim pusta, usnula. Zavesu su bile navučene do kraja, a crtež lepo podšišanog muškarca u izlogu, izbledeo i iskrivljen od toplote.

Umesto da pokuca, Maloj je jednim udarcem noge razvalio vrata. Uleteo je kao vetar i u maloj pregrađenoj prostoriji zatekao petoricu ljudi.

– Nebesa! – povikao je Grant Sojer i prebledeo. Svi su stajali kao ukopani, ne mogavši da veruju u ono što im je bilo pred očima.

– Da vas ne prekidam, gospodo? – upitao je Klint Maloj. – Ili sam pak došao na vreme?

– Na vreme za... šta? – tiho promrmlja debeli Tašingam, trgovac drvenarijom.

– Zar novi šerif ne polaže zakletvu pred Gradskim odborom?

– Koji šerif, mister Maloje? – upita oružar Kazok.

– Pa, Trem. Nadam se da ste prihvatili moj predlog?

– Nismo ga razmatrali – odvratio je Dojer. – Ali...

– Ali...? – ponovi Maloj ljutito. – Nema tu nikakvog, „ali”. Ja sam vam ga preporučio i to je dovoljno. Dakle, gde je zvezda?

– Nismo ga razmatrali – odvratio je stolar Norm, najsitniji, ali očigledno najhrabriji od svih. – U stvari, mi imamo drugi predlog, mister. Trem je dobar revolveraš, ali ne i dobar čovek. A mi hoćemo nekoga na koga se čovek može osloniti...

– Zar na mene ne možete da se oslonite? – dobaci Maloj.

– Pa...

– Naravno da možete! Ja garantujem za Trema i garantujem da će sve neprilike i nezgode prestati kada on bude izabran za šerifa. Evo, uskoro stiže da položi zakletvu. Nadam se da nemate ništa protiv?

Sada se osmelio i berberin Garvud.

– Mislim da niste razumeli. Mi ipak mislimo...

Maloja obuze strašan bes.

– Bolje da ne misliš! – odbrusio je Garyudu. – Inače ti se može desiti da se zakolješ na svoj sopstveni brijač!

Bila je to otvorena pretnja i berberin je začutao. Bar da nisu svi na okupu, pomislio je. Jer, za pravosnažnu zakletvu trebalo je više od polovine članova. Prokleti Maloj, pomisli čovek. Bar da ih nije našao sve na jednom mestu!

– Gde je zvezda? – zarežao je Maloj. – Hoćete li da pretresam leševe?

Svi pogledi okrenuli su se prema Sojeru.

On je slegnuo ramenima, a zatim položio zvezdu na Malojev dlan.

U tom trenutku ušao je Trem noseći dve boce viskija.

– Doneo sam ovo da proslavimo – kazao je potmulo.

– Odlično! – obradova se Klint Maloj. – Prvo položi zakletvu, pa onda napij ove ljude. Kada se dobro nacvrcaju, strpaj ih u zatvor zbog kršenja javnog reda i morala..

– Da nas napije? – zgranuo se Sojer. – Pa ja ne pijem...

– Pićeš, brajko – ohrabrio ga je Trem i izvadio „kolt”. – Svi sedite! Tako...

* * *

Čim je Maloj ušao u berbernicu, čovek iz Džordžije je napustio salun praćen Polom Fison. U ruci je nosio kapuljaču i ogrtač koji su mu poslužili da se zajedno sa banditima uvuče u kazino.

– Znaš šta ćeš? – upitao je mladića. On se osmehnu.

– Ništa ne brinite. Stižem na vreme! – dobacio je i pohitao prema štali.

Prošlo je nekoliko minuta i Dok je stigao do kraja žičane ograde koja je

opasivala Malojevo gradilište. Video je i stražara koji je stajao na drugoj strani, sa puškom pod miškom. Stajao je okrenut ka zapadu i ispuštao kolutove dima.

Upravo sa te strane naišao je jahač u sivom; preko glave je imao masku sa prorezima, a preko ramena široki sivi ogrtač. Išao je polako i vidljivo se klatio u sedlu.

Ili je bio pijan, ili ranjen. To stražar nije mogao da oceni, pa je, za svaki slučaj, uperio pušku u njega.

– Stoj! – povikao je.

Ovaj kao da ga nije čuo.

– Hej, koji si? Džek Bret? Ili si ti, Lojmere, stara lopužo? Nemoj ovde da izvodiš svoje ludorije, znaš da gazda to ne voli...

Čovek na konju sasvim mu se približio. Iznenada se snažno zaljuljao i srozao na tlo.

– Prokletstvo... šta mu je...? – promrmeljao je stražar i oprezno se primakao.

Istog trenutka, „ranjenik” je podigao ruku i povukao pušku koju je čovek držao u rukama. Iznenaden, ovaj se sapleo o njegove noge i pao. Već sledećeg trenutka, pred sobom je ugledao niklovanu cev Holidejevog „linkolna”.

Činilo se da hoće nešto da kaže ili da vikne, ali za tako nešto nije imao vremena; naime, Fis ga je snažno pogodio u bradu i on je pao licem okrenutim ka tlu. Odmah zatim, kauboj je odbacio ogrtač i krenuo za Dokom...

Pognuti, zaobišli su ugao i ušli u ograđen prostor. Odmah su se uputili ka bravi i oprezno ušli kroz već odškri-nuta vrata.

Videli su veliki otvor sa stepenicama koje su vodile u utrobu zemlje. Negde, iz dubine, čuli su se potmuli udarci pijuka.

Pažljivo zakoračivši napred, Holidej izvuče „kolt”. Sada su već ulazili u pravi tunel. Istina, morali su malo da se sagnu, ali napredovali su bez problema. Uskoro su ugledali blag odsjaj žućkaste svetlosti, a udarci pijuka postali su sve određeniji i snažniji.

Tunel se povremeno širio i bio obezbeđen gredama. Svetlost su mu davala dva fenjera od kojih je jedan bio na tlu, a drugi visio na klinu iznad trojice zaprljanih, razgolićenih momaka.

Naravno, oni nisu ništa slutili niti bilo koga očekivali. Zato ih je iznenadna pojava stranih ljudi potpuno paralisala.

– Dobar dan, momci – obratio im se Dok ledenim glasom. – Kako posao?

Jedan od njih je pošao rukom ka revolveru koji je ležao na zemlji, ali se Pol Fis u skoku našao pored njega i zgazio mu šaku čizmom.

– Polako, druškane – opomenuo ga je. – Izgleda da je ovde kraj tunela...

* * *

Nešto kasnije, Heri Trem je isterao iz berbernice petoricu uglednih građana koji su bili dobro „naliveni”. Bio je raspoložen, jer mu se na košulji blistala šerifska zvezda.

Klint Maloj se osmehivao. Bar jedan deo plana je ostvaren. Sada je imao šerifa, a članove Gradskog veća napravio je smešnim. No, nije imao mnogo vremena za radovanje. Čim je pogle-

dao niz ulicu, njegovo lice se ukočilo od iznenađenja.

Naime, ugledao je Holideja i mladog kauboja kako im prilaze i znao da će biti nevolje. Onda je, iznenada, Pol Fis prešao na drugu stranu i na Dokov znak zastao na tremu saluna, tačno pored Rut Kolins koja ih je usplahireno posmatrala.

Džordžijanac je ostao sam.

Klint Maloj je raskopčao kaput i uzdahnuo. Ipak, čim je rukom očešao dršku kolta, osetio se mirnijim. Sve je „mirisalo“ na obračun... Ali, njegovi momci su morali da ih vide. Samo... Pogledao je niz ulicu i video da nema stražara pored žičane ograde. A trebalo je da bude tamo i osmatra...

– Stani! – povikao je Trem i pogledao u Doka. – Inače si uhapšen!

Ovaj je samo neznatno usporio.

– Vidim da si dogurao do šerifa – do bacio je nehajno.

– Dobro si video, mister. Dakle, šerif ti naređuje da se do podneva spakuješ i odeš! Jesi li čuo?

– Šta Maloj kaže na to?

– Ovde ja govorim! – nakostrešio se Trem.

– Ti govoriš ono što on misli. Samo, ne računajte na svoje momke.

Revolveraš se trže. Nije smeo da pogleda u Maloja, plašeći se da čovek u tamnom to ne iskoristi i potegne na njega.

– Govoriš u zagonetkama? – pokuša on da se podsmehne.

– Nisu u pitanju nikakve zagonetke – odvrati Dok. – Tri tvoja čoveka sede u tunelu sa konopcem oko zglobova...

Malojevo lice iznenada dobi neku tamnu, gotovo pepeljastu boju.

– Usudio si se da uđeš na tuđ posed? – proderao se Trem. – Sada baci opasac i pođi ispred mene!

– Ne galami! – odbrusi Holidej glasno i jasno kako bi ga mogli čuti ljudi na jednoj i na drugoj strani ulice. – Umesto da kopa temelj za svoju novu zgradu, Maloj je kopao tunel. A znate zašto? Našao je zlatnu žicu koja je postajala sve bogatija baš tamo gde počinje Kolinsov posed. Tačnije rečeno, ispod Kolinsovog saluna!

Svi su zanemeli, a preneražena Rut naslonila se na Fisovo rame.

Maloj je ćutao: za tren se zaljuljao kao da je na staklenim nogama. Pred očima mu je potamnelo i činilo mu se da se ceo svet koji je izgradio ruši u prašinu. Bio je raskrinkan i osujećen baš kada je verovao da je na pravom putu do bogatstva i moći!

– Jahači sa maskama – nastavio je Dok – kuckanje pod zemljom, pretnje, ucene... Time se potajno služio Maloj da bi ubio starog Kolinsa. Znao da je uspeo da ga likvidira, ali nije mu pošlo za rukom da ukloni njegovu kćer. Ništa nisam izmislio, odnosno, sve će potvrditi Malojevi drugovi sa robije u Indijani koje je on ovde predstavio kao članove rodeo grupe.

Videvši da su raskrinkani, Trem pokuša da se izvuče.

– Ja nemam ništa s tim! – povikao je. – Maloj je bio glavni! On je naređivao, on je...

– Ti si samo ubijao – dopuni ga Holidej hladno. – I usput smakao šerifa?

– Ne, ja nisam, to je...

– Zaveži, idiote! – zauriao je Maloj i potegao „kolt“.

Uspaničenom Tremu nije preostajalo ništa drugo nego da uzvрати.

I tako, umesto da okrenu cevi prema čoveku koji ih je osujetio u planovima, gazda i revolveraš su potegli jedan na drugog!

Holidejev „linkoln” ostao je samo dopola izvučen.

Heri Trem je pao, sa krvavom rupom na čelu. Njegov gazda je ostao uspravan, ali i on je krvario. Crvena mrlja na grudima širila se polako, ali sigurno...

* * *

U „Žutom kazinu” bilo je veselo; rulet se okretao, karte su pljuštale, a odajom je odjekivala svirka klavira. Pored lepe vlasnice kazina i dobre atmosfere ljudi su brzo zaboravili Klinta Maloja, a Springfield se ponovo vratio u normalan život.

Jedne večeri, dok je Pol Fis čekao pred sobnim vratima Rut Kolins, Džordžijanac je potpuno opremljen za put izašao iz svoje sobe.

– Kuda? – upita Fis radoznalo.

– Dalje, na sever – odvratio je Holidej. – I nemoj zvati mis Kolins.

– Kako..? Pa ona će me zgromiti!

– Ne brini, sve će biti u redu. Samo ne volim oproštaje.

Fis ga je i dalje zbunjeno posmatrao.

– Ja... Znate, mislio sam da vi i ona...

– Izbegavaj da razmišljaš o onome što te se ne tiče. Uostalom, ovde će

uskoro postati dosadno, a ja volim uzbuđenja. Zbogom! – dobacio je istim, mirnim glasom, okrenuo se i otišao...

Kada je izašla iz sobe, Rut Kolins je zatekla mladića kako zuri u neku tačku na izlazu iz hodnika.

– Šta se desilo? – upitala je.

Mladić je zavrteo glavom i ona je odmah pogodila o čemu se radi. Osetila je snažan, razarajući bol u grudima, ali je ipak uspela da se savlada. Jer, od prvog trenutka kada je sebe poklonila tom fascinantnom neobičnom čoveku znala je da ga ne može zadržati. U stvari, bilo joj je jasno da ga niko i ništa ne može zadržati na jednom mestu.

– On je otišao – procedio je mladić.

– Morao je otići – odgovorila je prigušenim glasom.

– Bar da smo mu saznali ime. Zahvaljujući njemu promenilo se toliko toga, a mi ne znamo ni kako se zove.

– Ja ga znam – kazala je devojka.

– To je bio Dok Holidej.

Plavokosi Pol se zabezeknu. Gledao je u Rut ne trepćući i ne znajući šta da kaže.

No, ona je ponovo otvorila vrata svoje sobe i saopštila onako iz poluokreta:

– Večeras neću sići u kazino. Hoću da budem sama.

Ušavši u sobu, prišla je prozoru i pogledala prema preriji gde je konjanik u crnom nestajao za horizontom.

– Zbogom! – prošaputala je tiho i obrisala malu suzu u dnu oka.

Znala je da ga više nikada neće videti.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJSKO-SRPSKI**
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

250
dinara

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

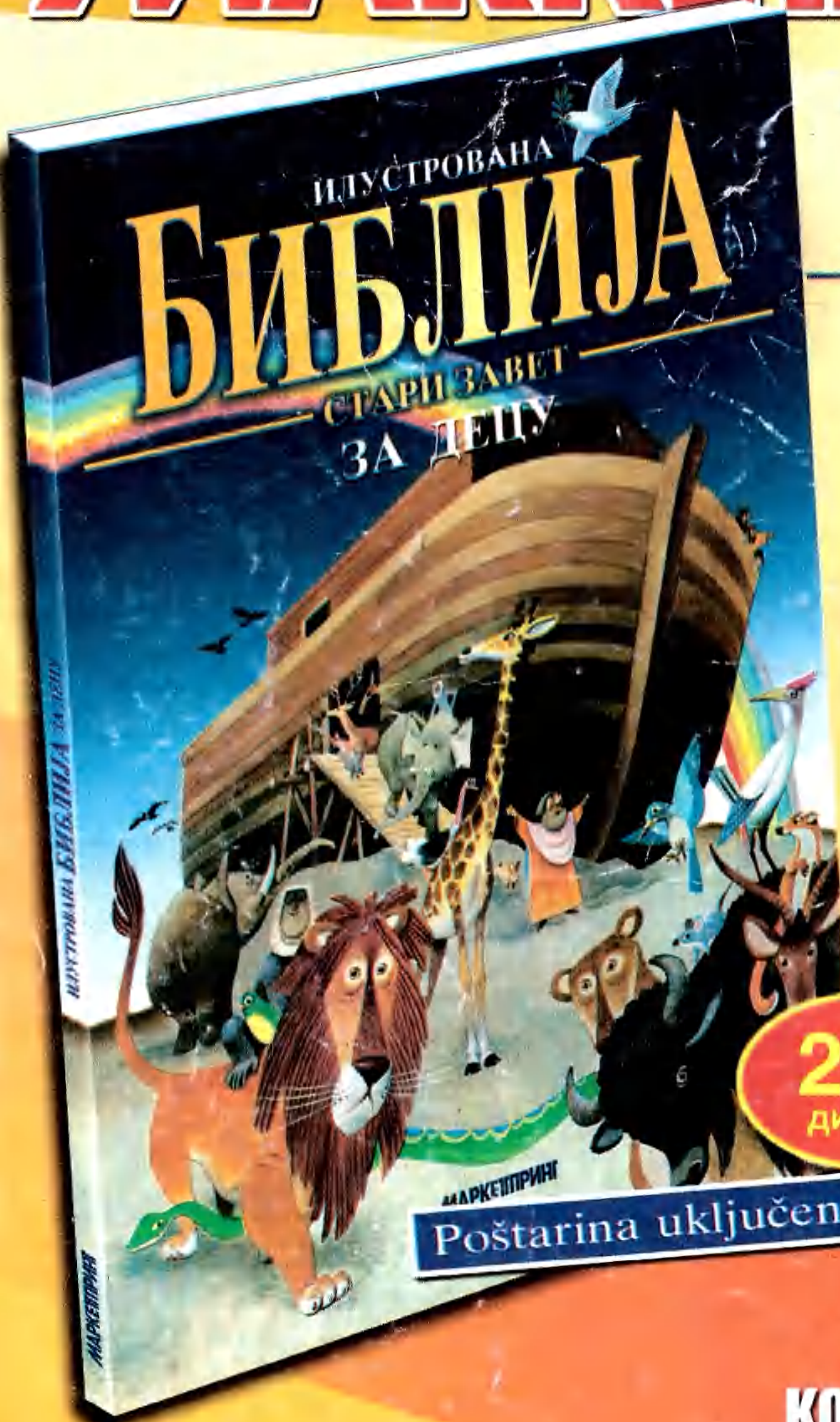
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА
БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00396

9 770353 000002